

# URSULA

2/2012



Osuuskumma



# Sisällys

Pääkirjoitus.....	3
Elisabeth Saranti: Tunturituttavuus.....	4
Impi Kure: Toivottu vieras.....	19
Sad Max: Prinsessa Diodi.....	32
Monique N.: Musiikkia, meren vaahtoa.....	41
Carrie Alamo: Liekki.....	57
Karoliina Kaajärvi: Raapaleita.....	81

Toimitus: Saara Henriksson ja Taru Luojola

Taitto: Maria Carole

Kirjoittajat: Maria Carole, Saara Henriksson, Seppo Kallio, Jussi Katajala, Anne Leinonen ja J.S. Meresmaa

Julkaisija: Osuuskumma-kustannus


Kansikuva: Bruniewska | Dreamstime.com

ISSN-L 2243-1608

ISSN 2243-1608 (Painettu)

ISSN 2243-1764 (Verkkójulkaisu)

© Tekstien ja kuvien copyright on tekijöillä.



# Jouluna annetaan ja saadaan

Syksyn odotus ja kaipaus on päättynyt. Ursula palaa luoksesi hengitys kuvankauniiden rusohuulten lomasta huuruten ja silmäripset lumihiuataleista kimaltaen, kietoo unelmista kudotun pehmeän huiuin harteillesi ja täyttää sinut lämmöllä.

Ursulan joulunumerossa firman pikkujoulut Lapissa osoit-tautuvatkin mainettaan taianomaisemmaksi tapahtumaksi, elävien ja kuolleiden joulunvietto sukutilalla sujuu aavistuksen kireissä tunnelmissa, ritari ja tämän ratsu saavat enemmänkin kuin kunin-gattaren lupaaman palkkion, laulajalöytö menettää elämänsä rak-kauden ja torpan nuori yksinäinen emäntä kohtaa omansa. Jälki-hehkua loihditaan raapaleilla.

Vietä oma hetkesi Ursulan kainalossa! Tämä numero jul-kaistaan nettilehtenä sekä PDF- että ePub-muodossa. Seuraava numero ilmestyy kesällä 2013, jolloin teemana on chick lit. Otamme vastaan kaunokirjallisia tarinoita, joissa on realismin rajat ylittävää romantiikkaa.

Lämmöllä,  
- tekijät -



# Tunturituttavuus

Elisabeth Saranti



ikäs vitun tonttu sä olet?”

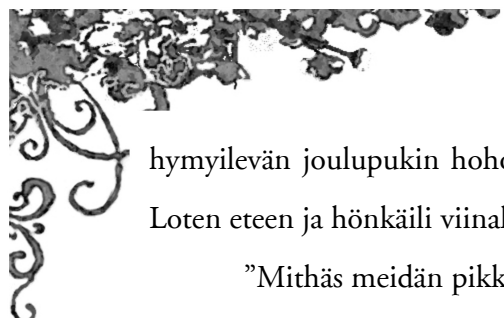
Lotte tuijotti edessään keikkuvaa punaista lakkia, jonka tupsun päässä kilisi. Pasi oli vetänyt päähänsä lakin lisäksi tekoparran, joka oli vinossa ja jonka karva näytti yhtä karkealta kuin porontaljat heidän takamustensa alla.

”Näytät ihan vitun naurettavalta”, Lotte sanoi.

Okei, kiroilemisesta päätellen hän oli juonut terästettyä glögiä riittävästi. Toisaalta – kun hän katsoi ympärillään riekkuvaa ja käkättävää työporukkaansa, jonka toimistojäykistelystä ei ollut jäljellä kuin nurkkaan hylätyt boletot ja puvuntakit – hän päätteli, ettei vielä yhdestä lasillisesta olisi haittaakaan. Parhaassa tapauksessa hän ei aamulla muistaisi mitään. Mikä helkkari oli saanut firman pikkujoulun vieton Lapissa tuntumaan hyvältä idealta?

Kyllähän Lotte sen tiesi.

”Höhhöhhöö!” Pasi yritti matkia televisiomainoksissa



hymyilevän joulupukin hohotusta. Mies valui tahmealle pöydälle Loten eteen ja hönkäili viinahuuruja tämän suuntaan.

”Mithäs meidän pikku-Lotte? Eikö shulla ole kivaa?”

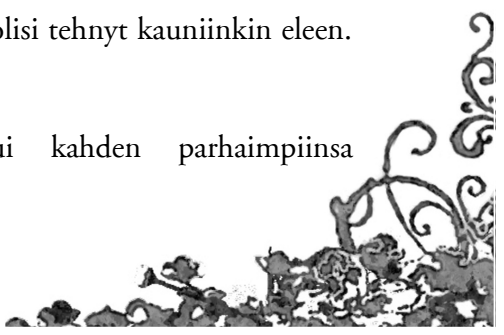
Lotte irvisti ja nojasi taaksepäin. Paha kyllä heidän ”kodasaan” – joka siis oli sisätiloihin pystytetty ontto riukukokko – oli vain selkänöjattomia penkkejä. Lotte haparoi tukea ja sai otteen Pasin luisevasta käsivarresta. Mies innostui. Nihkeä ja lämmin käsi tarttui hänen ranteeseensa.

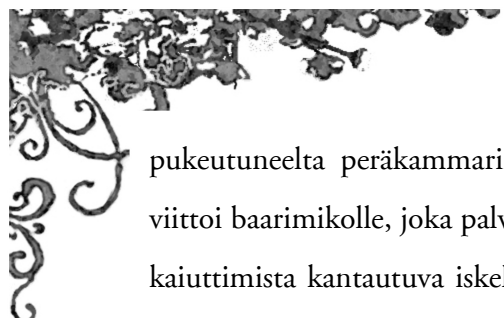
”Hupshista! Elähän tipahda!” Tonttulakin kulkunen helisi. Loten päässä helisi. ”Anna Pashi pitää shusta kiinni.”

”Ja nyt vittu. Lisää juomaa.” Lotte räpiköi jaloilleen ja ravisti Pasin käden irti. Johan olisi piru jos hänestä ja Pasista alkaisi kiertää työpaikalla jokin juttu. Tai että mies alkaisi kuvitella jotain, jota ei ollut tapahtunut. Ei olisi ensimmäinen kerta hänen elämässään, kun mies perustaisi heidän suhteensa pelkälle psekulaatiolle. Spekluaatiolle. Äh, hitto. Liian vaikea sana edes ajateltavaksi.

Lotte sai silmiinsä baaritiskin riemukaaren ja suunnisti kohti kodan oviaukkoa. Palkanlaskennan Tepi taputti häntä ystävällisesti pyllylle. Mies hymyili kuin olisi tehnyt kauniinkin eleen. Lotte jatkoi eteenpäin.

Baaritiskillä hän tunkeutui kahden parhaimpiinsa





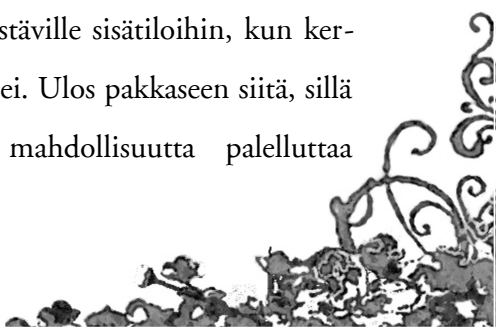
pukeutuneelta peräkammarin pojalta näyttävän hepun väliin ja viitto baarimikolle, joka palveli asiakkaita otsa märkänä. Hälinä ja kaiuttimista kantautuva iskelmän jytkä jyskytti päätä. Kesti tovin ennen kuin Lotte sai tilaamansa juoman. Hän siemaisi sitä liian hätäisesti ja sai karpalon nenäänsä.

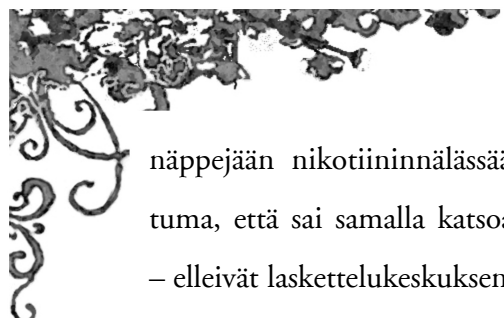
Jos tarkoituksena oli ollut päästä Mikosta ja heidän suhdetokustaan mahdollisimman kauas, se oli onnistunut. Mutta jos hän oli aikonut saada hetken levon miehistä, jotka eivät osanneet hillitä juomista tai itseään, tämä ei ehkä ollut...

Loten katse osui peiliin, joka pilkkotti baarin takaseinän pullohyllyn takana. Hän katsoi hetken kasvojaan, jotka kimmelsivät kuumuudesta. Mustia hiuksia, jotka hän oli leikkauttanut muutama päivä ennen lähtöä kleopatrahenkiseksi. Levinnyt kajali täydensi tyylin. Ihan näin paksuja vetoja hän ei normaalisti harrastanut. Toimintasuunnitelma: ensin vessa, sitten tupakalle.

Lotte kumosi loput juomasta kurkkuunsa. Takaisin kotaan häntä ei saisi kuin tukasta kiskomalla.

Luulisi, että tämänkokoisessa paikassa olisi ollut varaa rakentaa erillinen tupakkakoppi sauhuttelun ystäville sisätiloihin, kun keran kodatkin sinne mahtuivat, mutta ei. Ulos pakkaseen siitä, sillä kotimaassaan turisteilla ei ollut mahdollisuutta paelluttaa



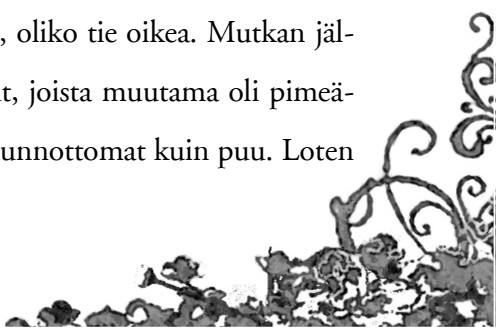


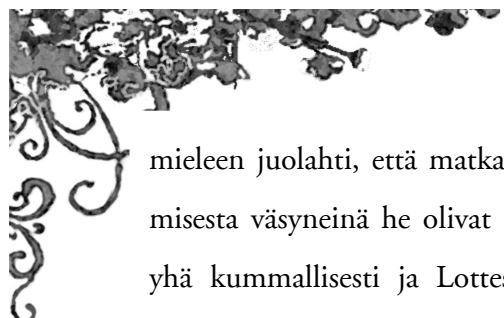
näppejään nikotiininnälässään. Ja olihan se eksotiikan huipentuma, että sai samalla katsoa revontulia silloin kun niitä esiintyi – elleivät laskettelukeskuksen valot sokaisseet katselijaa ensin.

Lotte veti ohutta juhlahajakkuaan tiukemmalle ja käveli kauemmas muista sauhuttelijoista. Rakennuksen nurkalla oli hämäämpää eivätkä juhlinnan äänet tuntuneet häiritsevästi. Hänen päänsärkynsä enteili ikävää huomispäivää. Lumi nirskui korkokenkien alla. Lotte pysähtyi, kun aurattu alue päättyi. Metrienen kinos erotti häntä ja harvaa mäntymetsälaikkua, jonka lävitse siilautui kelomökkien kajoa. Savuke tuntui pehmeältä huulilla. Hän puhalsi savua ilmaan ja seurasi kuvioiden keinuntaa yönpiimeää taivasta vasten.

Pian kylmyys alkoi tärisyttää häntä ja Lotte silmäili reittiä, joka veisi hänet mökille, jonka toimistonaiset olivat itselleen vuokranneet. Miehet, luojan kiitos, olivat omassa asumuksessaan. Hän pyöri hetken aikaa risteyksessä käsilaukkuaan puristaen. Kaikki rakennukset näyttivät samalta paitsi meluisa baarirakennus hänen takanaan. Sinne hän ei palaisi.

Lotte lähti astelemaan valitsemaansa suuntaan määrätietoisesti, vaikka hänellä ei ollut hajuakaan, oliko tie oikea. Mutkan jälkeen kulkua valaisivat vain katulamput, joista muutama oli pimeänä. Hampaat kalisivat. Varpaat olivat tunnottomat kuin puu. Loten





mieleen juolahti, että matka saattoi olla pitkäkin, sillä matkustamisesta väsyneinä he olivat tilanneet taksin baariin. Päässä helisi yhä kummallisesti ja Lottesta tuntui, että hänen näössään oli jotain vikaa.

Moottorin jyrinä kuului ennen kuin ajovalot hypähtivät näkyviin. Hänen tulosuunnastaan lähestyi ajoneuvo.

Lotte astui keskemälle tietä. Sitten hänen mieleensä juolahti, että pimeällä tieosuudella hänet saattoi olla vaikea havaita. Hän ei harrastanut heijastimia. Auto tuli lujaa kohti. Lotte yritti viime hetkellä loikata sivuun, mutta liukastui ja kaatui kontilleen. Lukittuneet renkaat liukuivat lumessa. Silti auto lähestyi ja lähestyi. Lotte nosti käden suojakseen. Nipisti silmänsä kiinni.

Auton ovi paukahti.

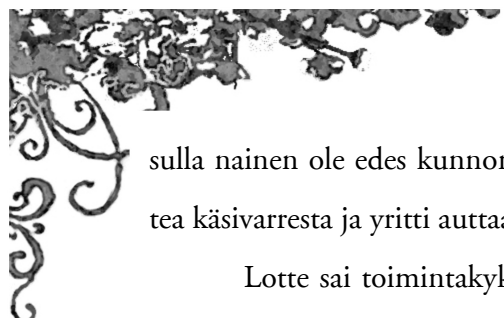
”Jumankekka nainen, eikö sulla ole järkeä päässä?”

Lotte siirsi katseensa auton etupuskurista, joka oli hänen silmiensä tasolla ja kädenojennuksen päässä. Häikäisevät valot peittivät puhujan.

”Jaa, taas yksi baarista tulija.” Ärtymyksen sijaan ääneen oli hiipinyt kyllästynyt hyväksyntä. Lotte yritti varjostaa silmiään ja saada selkoa varjomaisesta hahmosta.

”Mihinkäs mökkiin olet yrittämässä kömpiä? Jösses, eihän





sulla nainen ole edes kunnan vaatteita ylläsi.” Puhuja tarttui Lottea käsivarresta ja yritti auttaa ylös.

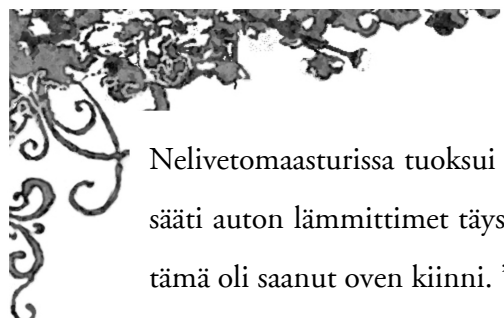
Lotte sai toimintakykynsä ja äänensä takaisin. ”Anna olla, mä pärjään kyllä ite!” Hän nykäisi kätensä otteesta irti ja kömpi jaloilleen. Tältä korkeudelta ajovalot eivät enää sokaisseet ja Lotte katsoi miestä, joka oli melkein ajanut hänen ylitseen. Poikaa. Kääpiötä. Lotte räpytteli silmiään. Lyhytkasvuisiksiko niitä piti sanoa?

”Kömmi autoon siitä, ennen kuin noi solakat koipes muuttuu jääpuikoiksi. Heitän sut mökkiis, niin ei tule poliisille hommia eikä perheelle surua.” Mies ei jäänyt odottelemaan vastausta vaan nousi kuskin penkille ja läimäytti oven kiinni.

Lotte tuijotti tuulilasin läpi näkyvää pyöreää naamaa, ja ohikiitävän hetken hänen mielessään käväisi, oliko hän liian humalassa noustakseen tuntemattoman kyytiin. Toisaalta tyyppi oli niin pieni, että Lotte arveli pystyvänsä pitämään tämän käsivarenmitan päässä vaikka yhdellä kädellä. Ei hän vain turhamaisuuttaan ollut hankkinut kuntosalikorttia vuodeksi viime uutenavuotena. Sitä paitsi kylmyys oli saanut hänen kasvonsakin tunnottomiksi.

Ikkuna raottui. ”No?” Moottori kävi.

Lotte nousi autoon.



Nelivetomaasturissa tuoksui tuore nahka ja täys-kasko. Pikkumies sääti auton lämmittimet täysille ja kääntyi katsomaan Lottea, kun tämä oli saanut oven kiinni. ”Mihin ajetaan?”

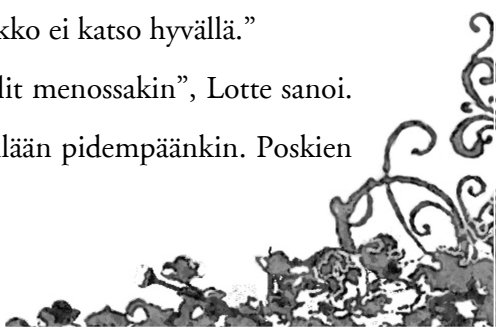
Lotte tuijotti miestä. Tämä tosiaan oli lyhyt. Autonpenkki oli vedetty niin lähelle rattia, että jos Lotte olisi istunut siinä, hänen polvensa olisivat ulottuneet korviin. Kasvot olivat pyöreät ja ystävälliset, parrankasvusta ei tietoaakaan. Päässä tyypillä oli harmaa hattu, joka muistutti vanhanaikaista Suomen armeijan suikkaa. Nyt kun Lotte oikein katsoi, hän huomasi, että myös hepun muu vaatetus oli kuin neljäkymmentäluvulta varsisaappaineen ja henkselihousuineen.

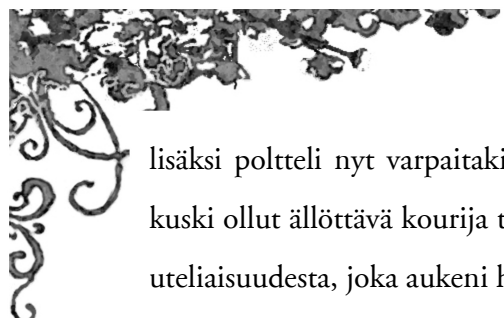
”Tokkarinne vai Kuruntaival? Tuskin ainakaan Akanhovi, se on toisessa suunnassa”, mies sanoi.

”Sä olet tosi lyhyt”, Lotte totesi. Auton lämmitin puhkui kuumaa, mutta ihon pintaa syvemmälle se ei tuntunut pääsevän. Heti kun sanat olivat livahtaneet hänen huuliltaan, Loten poskia alkoi nipistellä.

”Jotkut vain ovat niin juukelin pitkiä”, mies virkkoi hyväntuulisesti. ”Kuule, kerrohan mihin pitää ajaa. Tämä auto on saatava perille aikataulussa, muuten ukko ei katso hyvällä.”

”Aja vain eteenpäin. Minne olit menossakin”, Lotte sanoi. Lämpimässä autossa hän istuisi mielellään pidempäänkin. Poskien





lisäksi poltteli nyt varpaitakin – ja sormia. Lotte oli varma, ettei kuski ollut ällöttävä kourija tai ärsyttävä vitsiniekkä, ja hän yllättyi uteliaisuudesta, joka aukeni hänessä. ”Onko tää isäsi auto?”

Mies hörähti. ”Ukko on ennemminkin työnantaja.”

”Autokauppias?”

Nyt mies nauroi ääneen. ”Tuota en vielä ollutkaan kuulut.”

Lotte laittoi merkille, että miehen pieni ja pyöreä nenä nyrpistyi kiehtovasti, kun tämä nauroi. He lähestyivät risteystä ja mies kysyi Lotelta, tarvitsiko heidän kääntyä.

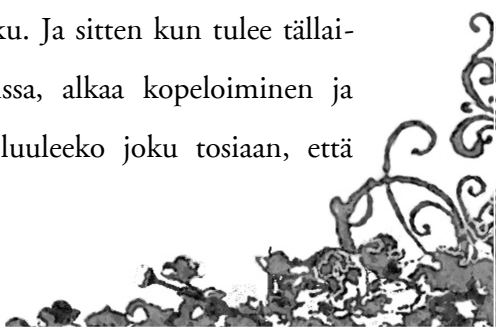
”Totta puhuen mulla ei ole hajuakaan, mihin mökkiin mun pitäisi mennä.”

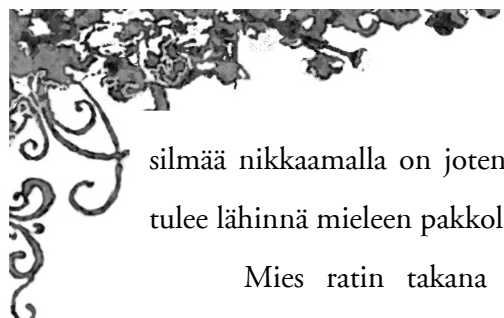
Mies vilkaisi hänen vaatteitaan. ”Työpaikan pikkujoulut?”

”Mistä arvasit?” Lotte huokaisi. Humala oli laskenut ja häntä röyhtäytti. ”Otin ritolat, kun tajusin etten kaivannut enää yhtään muistutusta miesten todellisesta luonnosta.”

”Mhmm.”

”Siis mitä ihmettä niiden päässä liikkuu?” Lotte jatkoi. ”Ajatteleeko ne tosiaan työpaikallakin vain pillua ja sitä, keltä voisi saada? Ei merkitystä onko kotona joku. Ja sitten kun tulee tällainen yhteinen ajanvietto viinan kanssa, alkaa kopeloiminen ja silmän nikkaaminen. Hei oikeasti, luuleeko joku tosiaan, että





silmää nikkaamalla on jotenkin haluttavampi? Ei helvetti. Mulle tulee lähinnä mieleen pakkoliikkeet.”

Mies ratin takana selvitti kurkkuaan. ”Olen muuten Touko.”

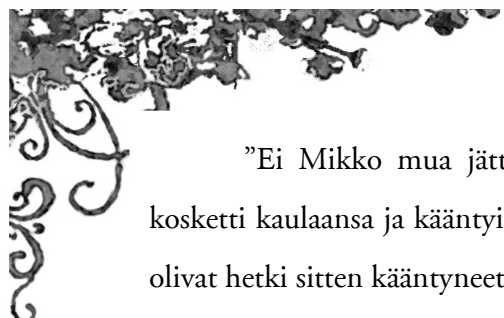
”Ai. Hei. Mä olen Lotte.” Lotte sanoi hajamielisesti ja puristi käsilaukkuaan. Sormet halusivat vapista. Sulaminen ei ollut mikään miellyttävä prosessi. ”Ja sitten ne kato-kuinka-hauska-mä-olen -jutut. Ne torvelot kuvittelee, että loukkaavat ja näppäret havainnot naisista olis meistä jotenkin hauskoja. Mä voin kertoa: ei ne ole. Tai jotkin ulkoa opetellut iskulauseet. Ootko enkeli taivaasta, kun sun paidassa lukee made in heaven.” Lotte sulki suunsa ja käänsi katseensa pikkumieheen ratin takana.

Touko katseli eteenpäin lumista tietä, josta näkyi vain se, mihin ajovalot ylsivät. Kaikkialla muualla oli pimeää. Hiihtokeskuksen valot olivat jääneet taakse.

”Mä taidan höpöttää”, Lotte totesi. ”Enkö höpötäkin? Näin mulle käy kun humala hylkää.”

”Kuulostaa vähän siltä kuin sut olisi hylännyt jokin muukin. Tai joku.”

Lotte siristi silmiään. Hämärässä ei voinut olla varma miehen ilmeestä: vaaniko suun pielessä hymynkare vai katkera irve. Hetkeksi moottorin kumea murina täytti tilan.



”Ei Mikko mua jättänyt. Mä sen aikalisän otin.” Lotte kosketti kaulaansa ja kääntyi katsomaan auton ikkunasta ulos. He olivat hetki sitten kääntyneet pikkutielle.

Toukon ääni ulottui hänessä syvemmälle kuin lämpö, jota puhaltimet puskiivat ilmaan. ”En tarkoittanut sitä, kuka lähti kenen kämpästä. Hylkääminen tapahtuu yleensä ennen.”

Kaleidoskoopit palasivat Loten silmiin. ”Mä halusin rakastaa sitä, vaikka se ei...”, hän niiskaisi, ”se ei sitten kuitenkaan halunnut tarpeeksi. Halusi enemmän jotain muuta.”

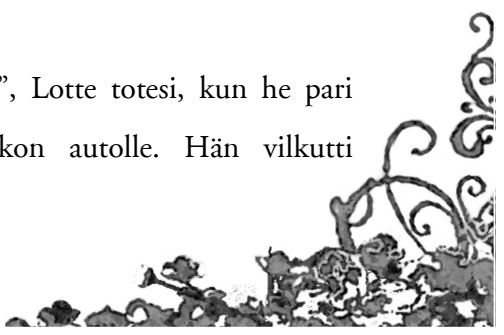
Touko ohjasi auton pihapiiriin, joka aukeni korkeiden kinosten takaa kutsuvana valokeitaana. Valtava hirsilinna lukuisine ulkorakennuksineen ei vanginnut Loten katsetta kovin pitkään. Ovelle ilmestyvä kookas hahmo teki sen – tai hänen valkoinen runsas partansa ja kasvot, jotka tähän aikaan vuodesta ilmesivät mainoksiin ja lasten uniin.

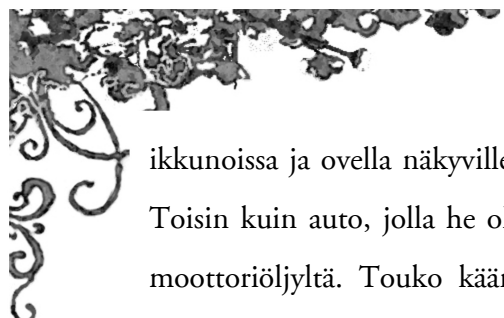
”Perillä ollaan”, Touko sanoi. ”Ukko jo näkyikin odottavan.”

”Onko toi –?”

Touko hymyili. ”Siinä se sun autokauppias nyt on.”

”Sun työnantajas on siis joulupukki”, Lotte totesi, kun he pari tuntia myöhemmin kävelivät Toukon autolle. Hän vilkutti





ikkunoissa ja ovella näkyville hahmoille ja istui repsikan paikalle. Toisin kuin auto, jolla he olivat tulleet, tämä tuoksui heinältä ja moottoriöljyltä. Touko käänsi avainta. Lotte tunsi koko auton alkavan täristä.

”Ammattinimike. On ukolla oikeakin nimi”, Touko sanoi.

”Onko tää jokin kunnan matkailuidea?” Lotte kysyi, vaikka ei uskonut itsekään sen jälkeen, mitä hirsilinnassa oli nähnyt. Hänen täytyi kuitenkin edes yrittää löytää järjellistä selitystä, muuten hänen maailmankatsomuksensa kellistyisi maahan sorkat suorina ja hän joutuisi taistelemaan sen takaisin jaloilleen.

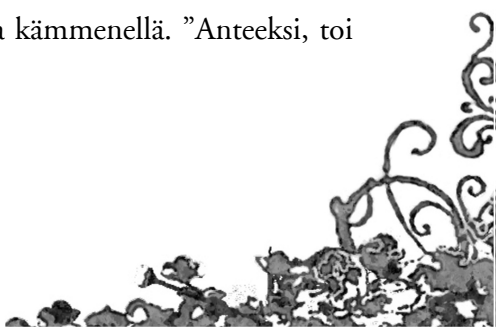
Toukoa nauratti. ”Mjoo, vaikka niin, jos se saa sut tuntemaan olosi varmemmaksi.”

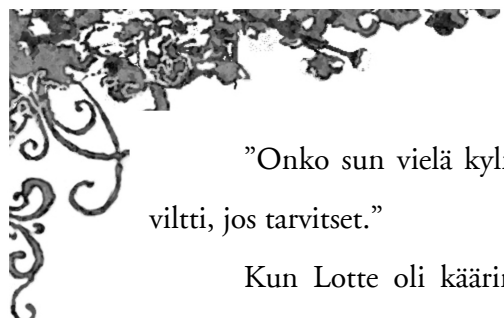
”Oletko sä sitten tonttu?” Lotte katsoi miestä, joka oli keskittynyt kääntymään pihatieltä pikkutielle. Äkkiä Touko vastasi hänen katseeseensa ja Loten vatsasta putosi pohja. Miehen silmät olivat hyvin tummat. ”Viidennen sukupolven toukolaisia, kyllä.”

”Toukolaisia? Mitä se tarkoittaa?”

Touko huokaisi. ”Se on yksi tonttujen vanhoista sukuhaaroista.”

Lotte tirskahti ja peitti suunsa kämmenellä. ”Anteeksi, toi kuulosti vain niin...”





”Onko sun vielä kylmä?” Touko kysyi. ”Takapenkillä on viltti, jos tarvitset.”

Kun Lotte oli käärinyt melko maanläheiseltä tuoksuvan viltin ympärilleen ja asettunut mahdollisimman mukavaan asentoon penkillä, hän kysyi: ”Siis oikeasti? Tonttu? Vai onko sekin ammattinimike?”

”En oikeastaan saisi puhua siitä.”

”Ooh, kielletty aihe! Kerro lisää.”

Touko vilkaisi häntä uudelleen. ”Kai tiedät, että tulen pyyhkimään kaiken muististasi jälkeinpäin?”

”Aiotko vai juottaa mut hirveeseen känniin?”

”En.”

”Tyrmäystippoja?”

Touko pudisti päätään.

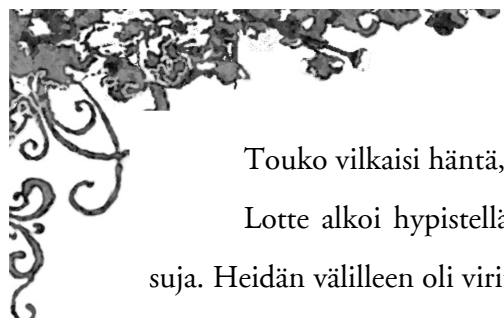
”Ei kun hei, onko se tonttujen supervoima?”

Touko nikkasi hänelle silmää. Lotte voihkaisi ja hautasi kasvonsa kämmeniin. ”Et kai säkin.”

Mies alkoi nauraa ja pian Lotte nauroi mukana.

”Mun kyvyt on hieman rajoitetummat”, Touko sanoi, kun hupi hiipui kuplivaksi.

Lotte virnisti. ”Sä pystyt vain määrittelemään, onko joku ollut kiltti tai tuhma?”



Touko vilkaisi häntä, mutta ei sanonut mitään.

Lotte alkoi hypistellä viltistä roikkuvia palmikoituja hap-suja. Heidän välilleen oli virittynyt jotakin, minkä Lotte tuns iho-karvoissaan ja kihelmöintinä kylkiluissa. Rinnoissa, Lotte korjasi mielessään. Kihelmöintinä rinnoissa. Mitä helvettiä? Lotte vilkaisi Toukoa, joka näytti keskittyneen ajamiseen. Touko oli kiehtova. Touko oli saanut hänet nauramaan. Ja Toukon tummat silmät...

Lotte selvitti kurkkuaan varovasti. ”Vietkö sä mut takaisin keskukselle?”

”Joo”, Touko sanoi hiljaa. Lotelle selvisi, että mies oli tun-tenut saman hämmennyksen kuin hänkin. Tai ainakin aistunut jotain. ”Kymmenen minuuttia, niin me ollaan perillä.”

”Missä sä asut?”

Jos Lotte hämmästyikin omaa kysymystään, Touko suo-rastaan hätkähti. ”Mitä?”


”Vai onko se jokin salaisuus myös? Tunturin kupeeseen koverrettu kieppi? Riimukirjoituksella suojattu kaivoksen suu?”

Touko hymähti. ”En mä ole mikään kääpiö tai hobitti.”

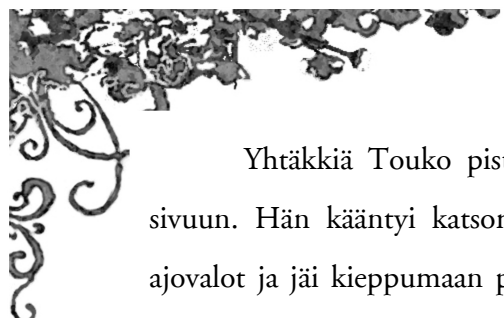
Lotte tajusi loukkaneensa miestä. ”Sori. Mä yritin vain olla...”

”Hauska?”

Lotte jäysti alahuultaan ja katsoi ulos sivuikkunasta.







Yhtäkkiä Touko pisti vilkun päälle ja ohjasi auton tien sivuun. Hän kääntyi katsomaan Lottea. Pakokaasupilvi tavoitti ajovalot ja jäi kieppumaan pakkasilmaan keltaisena ja punaisena. He olivat piilossa ulkomaailmalta. Loten sydän jätti lyönnin väliin.

”Mitä sulla on mielessäsi?”

Lotte kiemurteli miehen katseen alla. ”En mä tiedä.”

”Etkö?” Touko kallisti päätään. Mustat silmät pitivät otteessaan. Lotte uumoili, että miehessä saattoi sittenkin olla lumovoimaa.

Touko nojautui lähemmäs ja Lotte aisti tämän lämmön. Kuumuuden. ”Meillä tontuilla on yksi taito, jota voisi melkein kutsua supervoimaksi”, Touko kuiskasi. ”Sillä ei ole tekemistä kiltteyden tai tuhmuden arvioimisen kanssa, sillä me kaikki olemme vuorollamme kilttejä tai tuhmia.” Miehen katse kartoitti Loten hiuksia, kasvoja ja lopulta pysähtyi hetkeksi huulten kohdalle. Toukon suu venyi hitaaseen hymyyn. Kun heidän katseensa kohtasivat, Lotte kostui.

”Kyse on todellisista haluista ja niiden myöntämisestä itselleen.”

Lotte nielaisi. Sydän tikitti niin lujaa, että yksittäisiä lyön-  
tejä ei erottanut.



Touko ojensi kätensä. Silitti Loten kaulaa. ”Mitä sä haluat, Lotte?”

Suudelma oli lyhyt, tunnusteleva. Loten huulia poltteli. Hän halusi lisää. Enemmän. ”Vie mut kotiin”, Lotte kuiskasi. Touko vetäytyi ratin taakse ja painoi kaasua.



# Toivottu vieras

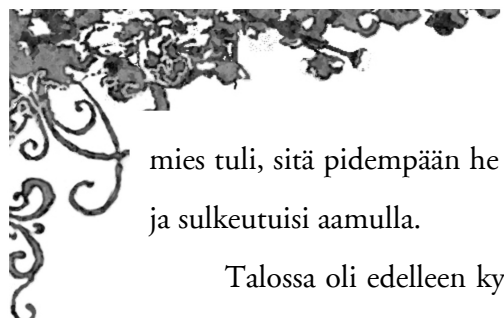
Impi Kure



Julian hengitys muodosti ikkunaan kuurakukkasia. Lumi satoi ohuina harsomaisina ryppäinä maahan. Ulkotuli valaisi vain pienen kaistaleen pihaa, muu maailma sulautui ympäröivään pimeyteen.

Julia siveli paljaita käsivarsiaan ja vilkaisi tottumukselta seinällä olevaa antiikkikelloa, vaikka se oli pysähtynyt näyttämään viittä vaille yhtätoista. Oli vasta alkuiltä, aatto, ihmiset olivat sulkeutuneet läheisimpien kanssa joulunviettoon. Ne, joilla läheisiä oli. Muut värjöttelivät itsekseen, kuka missäkin, yksinäisyyden vaippa suojanaan.

He eivät Juliaa kiinnostaneet. Joakimin oli määrä saapua seitsemän maissa, sillä hetkellä kun monessa kodissa oli jo illallinen syöty ja lahjat avattu. Tarkoittiko se sitten vähän ennen vai vähän yli, sitä Julia pysyi vain arvailemaan. Julia ei tuntenut Joakimin tapoja ja täsmällisyyttä. Hän toki toivoi, että mies olisi sanansa mittainen eikä antaisi hänen odottaa. Mitä nopeammin



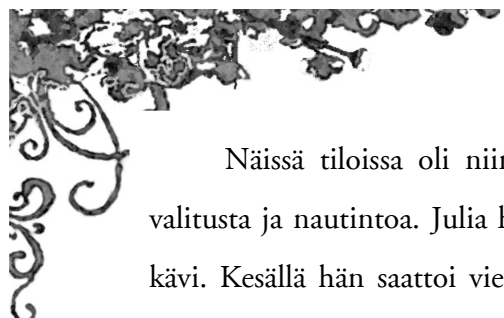
mies tuli, sitä pidempään he saivat olla yhdessä. Väylä heikkenisi ja sulkeutuisi aamulla.

Talossa oli edelleen kylmä, joten Julia nosti villahuivin har-teilleen ja kumartui takan ääreen. Hän aukaisi hiilihankoa apu-naan käyttäen luukun ja lisäsi sinne viisi koivuhalkoa. Tuli tarttui puihin ja rätisi iloisesti. Takasta hohkaava kuumuus kävi kasvoille, mutta jo metrin päässä haihtui puutalon kosteuteen. Taloa ei ollut lämmitetty kuukausiin, sisällä oli vielä tunkkainen tuoksu. Sitä oli hankala saada pois vuodevaatteista ja matoista. Toisaalta tuoksu oli lohdullinen, sillä se toi mieleen lapsuuden ja mummolan ilmanalan.

Julia silitti kädellään ruokapöydän liinaa. Hän oli kaivanut kaapeista syvänpunaisen kankaan, koristeelliset kynttilämansetit, liinan sävyyn sopivat servietit ja kauniit posliiniset astiat. Kattaus oli täydellinen, astiat olivat valmiina niin alkupalalle kuin huiken-televaiselle juhlaruualle ja jälkiherkuille.

Keittiön pöydällä lojui kuivattua pietaryrttiä ja suopursua. Pöydän puiseen pintaan oli piirretty punaviinillä kiekuraisia merkkejä.

Julia sytytti pöydällä olevat kynttilät ja puhalsi tulitikun sammuk-siin.



Näissä tiloissa oli niin paljon muistoja. Naurua ja itkua, valitusta ja nautintoa. Julia häpesi, miten harvoin hän enää täällä kävi. Kesällä hän saattoi viettää täällä viikon, kaksikin, näin talvella hän tuli muutamaksi päiväksi juhlistamaan talvipäivänseisausta.

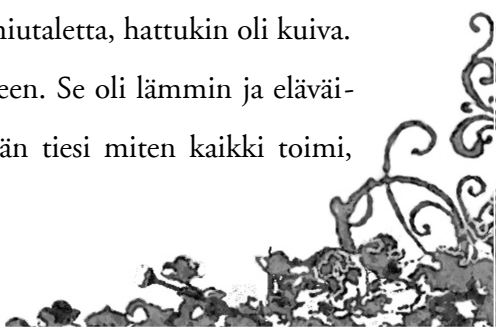
Talossa oli aina ollut erityinen ilmapiiri, voima. Lukemattomien Juliaa edeltäneiden suvun naisten vahva tahto leijui yhä ilmassa. Vaikka juuri tämä talo oli ollut olemassa vasta kahden sukupolven ajan, sen paikalla oli aina ollut jonkinmoinen asumus, ja sen myötä jokaisen ihmisen teot ja ajatukset olivat muovanneet paikan hengen. Talo oli täynnä voimaviivoja, joihin Julia saattoi ripustautua kuin hämähäkki verkkoonsa.

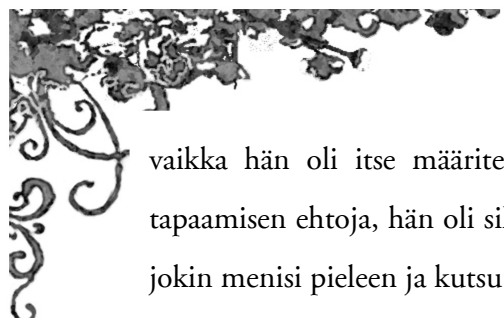
Kaikki oli valmista.

Puuttui vain vieras.

Alaovi kävi, porrasaskelmat narahtivat. Julia hätkähti. Nytkö Joakim jo tuli, vartin etuajassa? Julia asteli portaiden yläpäähän odottamaan. Ensin hän näki tumman lierihatun, sitten villakangastakin ja lopulta pitkänhuiskean, hoikan miehen. Julia kiirehti auttamaan takin ja kaulahuivin riisumisessa. Miehen takkiin ei ollut tarttunut yhtään lumihuutaletta, hattukin oli kuiva.

Julian käsi osui miehen ranteeseen. Se oli lämmin ja eläväinen. Julia oli helpottunut. Vaikka hän tiesi miten kaikki toimi,





vaikka hän oli itse määritellyt säännöt ja noudattanut kaikkia tapaamisen ehtoja, hän oli silti kasvattanut mielessään pelkoa, että jokin menisi pieleen ja kutsu toisi mukanaan jotakin sopimatonta.


Ei kannattaisi huolehtia enempää: ilta tulisi olemaan täydellinen, mikään ei voisi estää rauhallista joulunviettoa.

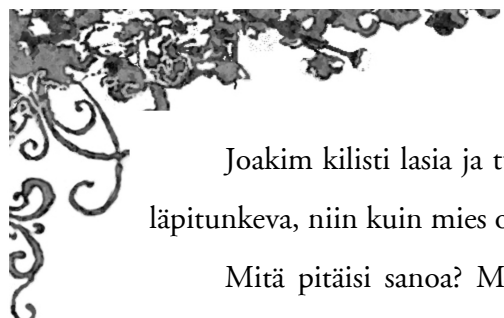
Mies vilkaisi hänen silmiinsä. Hymy ylettyi pähkinänruskeisiin silmiin ja nostatti poskille somat hymykuopat. Mies oli komeampi kuin mitä Julia oli odottanut. Julian näkemässä etiäisessä välimatka oli vääristänyt näkymää, eikä hän ollut osannut odottaa näin täydellistä tapausta. Hoikka ja sopusuhtainen vartalo, rehellisen tuntuiset kasvot, kaikki ne olivat Julian mieleen.

”Ihana tavata sinut näin”, mies sanoi ja hipaisi Juliaa käsi-varresta.

Kosketus sai Julian sähköistymään. Enää ei ollut kylmä, talon asumattomuus ei vaivannut häntä. Mies toi mukanaan tuulahduksen jännitystä, vatsanpohjaan nousi tuttu huikenteluvainen kutina. Ei kuitenkaan kannattanut kiirehtiä, ensin he nauttivat ruuasta, tutustuisivat, antaisivat asioiden edistyä omalla painollaan. Kuten aina ennenkin.

Julia viittasi miestä istumaan itseään vastapäätä ja kaatoi viinikarahvista lasit täyteen punaviiniä.





Joakim kilisti lasia ja tuijotti Juliaa tarkkaavaisesti. Katse oli läpätunkeva, niin kuin mies olisi jo nyt riisunut häntä.

Mitä pitäisi sanoa? Miten aloittaa? Julia vilkaisi ikkunaan. Oli niin tavanomaista puhua lumesta tai kylmyydestä. Kyllä he sen tiesivät muutenkin. Talvi ympäröi heitä tummanpuhuvana. Oli vain tämä ilta, tämä läheisyyden saareke ennen uutta vuotta ja pitkälle kevääseen saakka jatkuvaa pimeyttä. Ei ollut myös mieltä puhua menneistä. Julialla oli taustansa, miehellä omansa. He tulisivat vain hipaisemaan toisiaan ja ajautuisivat sitten taas yön jälkeen erilleen.

”Viini on hyvää”, Joakim totesi.

”Kymmenen vuotta vanhaa.”

”Omasta varastosta?”

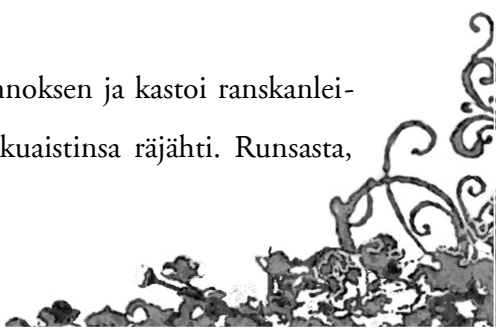
”Sain lahjaksi.”

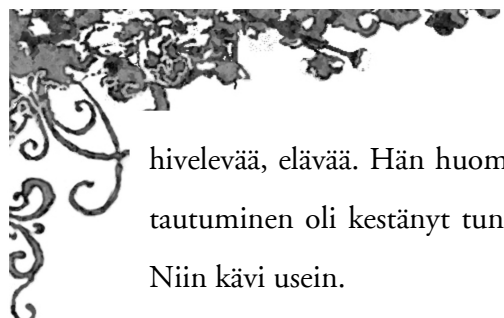
Joakim lasi lasin pöydälle. Julia ojensi hänelle kulhon, ja mies nosti lautaselleen hipun salaattia. Pari lehteä ja yhden tomaattiviipaleen. Hän pyöritti haarukkaa lautasella ja maistoi varovasti.

”Maistuuko?”

”Mmm.”

Julia laittoi itselleen runsaan annoksen ja katoi ranskanleivän valkosipulipikkelsiin. Hänen makuaistinsa räjähti. Runsasta,





hivelevää, elävää. Hän huomasi olevansa nälkäinen; iltaan valmistautuminen oli kestänyt tunteja, eikä hän ollut muistanut syödä. Niin kävi usein.

Joakim tuskin koski salaattiinsa. Hän ahmi Juliaa katseellaan. Julia tunsi miehen katseen vaeltavan hennolla kaulallaan ja laskeutuvan sieltä kohti avonaista kaula-aukkoa ja rintojen vako. Miehen katse riisui häntä, se pujahti beigen pitsimekon alle, hipe löi korsetin hakasia ja sai metallit irtoamaan yksi toisensa jälkeen. Julian povi nousi ja laski. Lämpö nousi hänen poskiinsa ja sai ne rusottamaan, sitten se hypähti vatsaan ja kieräytti säteensä kohti jalkoväliä.

Julia oli valmis, täysin valmis antautumaan ja tekemään mitä tahansa mies pyytäisi, mutta mies laski katseensa lasiin ja rikkoi lumouksen.

”Kuinka sinä pystyit sopimaan tapaamisen tänne?”

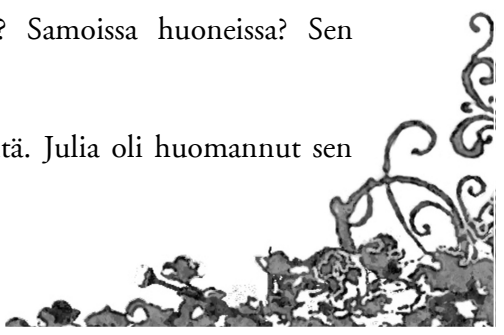
”Olet ottanut minusta selvää.”

”Minä vain tiedän.”

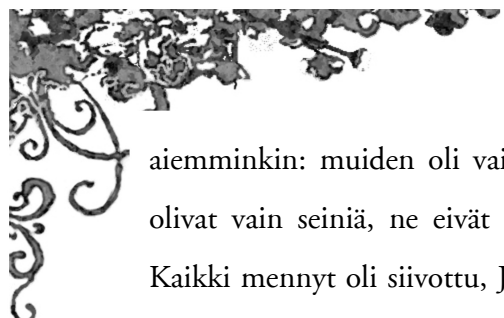
”Kyllä se onnistuu”, Julia vastasi. ”Se on paras keino unohtaa.”

”Olla näissä samoissa tiloissa? Samoissa huoneissa? Sen täytyy olla raskasta.”

Miehen oli vaikea ymmärtää sitä. Julia oli huomannut sen







aiemminkin: muiden oli vaikea nähdä asioita kuten hän. Seinät olivat vain seiniä, ne eivät kantaneet menneisyyden painolastia. Kaikki mennyt oli siivottu, Julia oli voimakkaampi kuin tapahtuneen kaiku. Talo oli hänen omaisuuttaan, se totteli hänen tahtoaan ja muovautui hänen toiveidensa mukaiseksi.

Julia laski lautasliinan pöydälle ja nousi seisomaan.

”Onko tämä se sama huone missä hän...?”

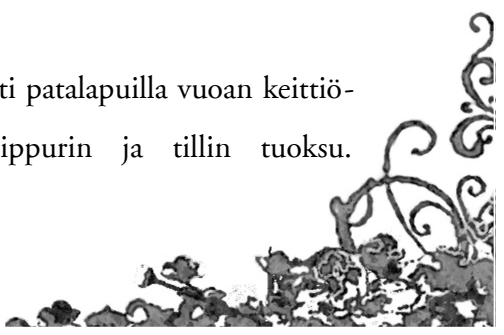
Julia otti pari askelta lähemmäs, kumartui ja tukahdutti miehen kyselyt suudelmaan. Hänen kehonsa huusi halusta, jokainen solu vaati toisen ihmisen lämpöä, hellyyttä. Ei ollut tarvetta muistella vanhoja.

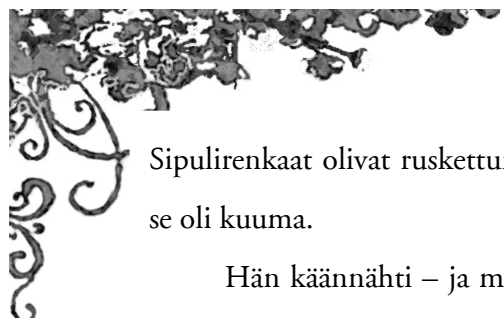
Mies hiveli sormillaan Julian niskaa samalla kun vastasi suudelmaan.

Julia ahmi miehen huulia ja hyväili hänen olkapäätänsä. Ei vielä, ei ihan vielä.

”Haen lohen”, Julia mumisi. Hänen jalkansa takertui mattoon, mutta hän sai onneksi tasapainonsa korjattua. Julia vilkaisi peiliin. Hänen silmänsä tuikkivat himosta. Siitä oli aikaa, kun hän oli viimeksi ollut jotakuta näin lähellä. Toisen ihmisen ikävä sai hänen kätensä vapisemaan.

Hän avasi hellan luukun ja nosti patalapuilla vuoan keittiötasolle. Ilmaan lehahti runsas pippurin ja tillin tuoksu.





Sipulirenkaat olivat ruskettuneet kauniisti. Julia kokeili poskeaan, se oli kuuma.

Hän käännähti – ja mies oli hänen takanaan. Joakim kietoi kätensä Julian uumalle ja painoi huulille määrätietoisen suudelman; miehen huulet maistuiivat viettelevältä kesältä ja huikentelevaisilta veneretkiltä.

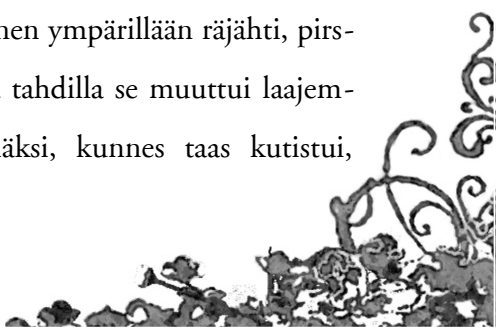
Julia veti miehen itseensä kiinni. Mies nosti hänet ilmaan ja heilautti kevyesti keittiön pöydälle istumaan. Hän painoi kasvonsa Julian vatsaa vasten.

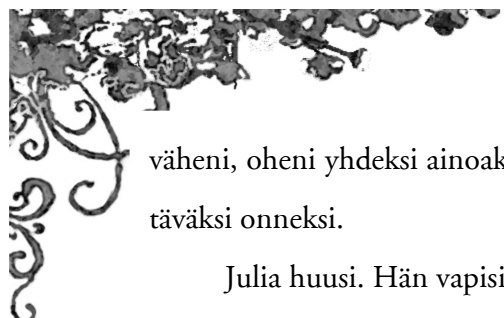
Julia hautasi kasvonsa miehen hiuksiin. Hän nuuhkaisi miehen vahvaa tuoksua.

Joakim sujautti kätensä Julian mekon alle toiselle rinnalle, hänen sormensa tanssivat Julian nännin päällä, kujeilivat, kiihottivat.

Julia napitti miehen paidan auki. Miehen rintakehä oli voimakas, kehon lihakset uhkuivat elinvoimaa. Miehen huulet ahmivat Julian paljasta ihoa, kun Julia sai näprättyä miehen housunnapit auki ja pudotettua housut maahan.

Joakim liu’utti Julian pitsihousut pois ja työntyivät häneen. Julia parahti ilosta. Koko maailma hänen ympärillään räjähti, pirstaloitui, sirosi, ja yhä kiihtyvämmällä tahdilla se muuttui laajemmaksi, suuremmaksi, hengittävämmäksi, kunnes taas kutistui,





väheni, oheni yhdeksi ainoaksi atominkokoiseksi tanssivaksi räjähtäväksi onneksi.

Julia huusi. Hän vapisi ja nauroi samaan aikaan.

Joakim yhtyi hänen huutoonsa.

Julia halusi olla juuri siinä hetkessä, tuntea sydämensä kiihtyneet lyönnit, sisällään sykkivän himon ja raukeuden, kuulla Joakimin huohotuksen ja tyydytyksen, saada se venymään ja jatkumaan loputtomiin. Se oli niin erilaista poismenneiden kanssa, he tarttuivat hetkeen ja saivat sen laajentumaan kokonaiseksi universumiksi. Kaikki ajat olivat läsnä, niin alkavan kiihtymyksen tunne kuin aktin kiihko ja jälkikäteen huokuva auvo.

Mutta hetki oli jo kuollut.

Joakim säpsähti ja siirtyi kauemmas Juliasta.


Julia haroi hiuksiaan ja veti mekkoaan takaisin jalkojen suojaksi.

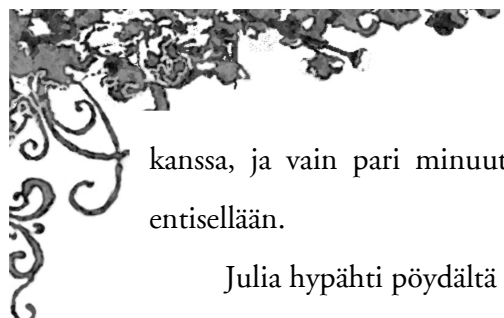
”Joku tulee”, mies sanoi hätäisesti, ja alkoi pukea vaatteitaan takaisin.

”Tuskin se kukaan on. Tuuli vain.”

”Portaissa kolahti.”

Mies oli jo saanut paidan takaisin päälleen, ja päällyshousut sujahtivat jalkaan yhtä sujuvasti. Hän tanssi lattialla vaatteidensa





kanssa, ja vain pari minuuttia, niin järjestys oli suurin piirtein entisellään.

Julia hypähti pöydältä pois.

Olohuoneen lattia narahti.

Julia arvasi, kuka tulija oli, ennen kuin tämä ilmestyi keittiöön.

”Julia”, mies sanoi ja selvitti kurkkuaan.

Ääni sai Julian säpsähtämään, vaikka hän oli luvannut itselleen, ettei enää koskaan antaisi tuon äänen vaikuttaa itseensä.

”Markus”, Julia vastasi ja huokasi tahtomattaan.

Miehen mukana keittiöön tulvahti maakellarin ja syksyn kuolleiden lehtien tuoksu. Hänen vaatteensa tiputtivat vettä lattialle, saappaista jäi mutajäljet.

”Oliko sinun pakko tulla?” Julia sanoi.

”Kuulin kutsun.”

”Se ei ollut sinulle. Minä sanoin jo kauan sitten, ettei meidän välillämme ole enää mitään.”


”Sinun ei tarvitse tuoda tänne muita”, Markus sanoi.

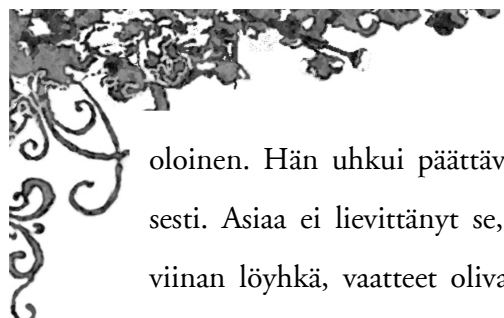
Joakim rykäisi. ”Minun on parasta lähteä.”

”Älä vielä”, Julia sanoi. ”Ei tämä sinun vikasi ole.”

”En ole selvästikään enää tervetullut.”

Joakim näytti pelkäävän. Markus oli kieltämättä pelottavan






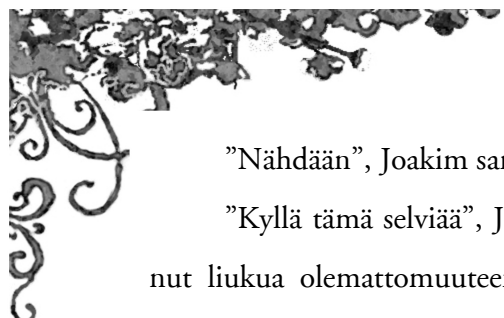
oloinen. Hän uhkui päättäväisyyttä ja halua selvittää asiat fyysisesti. Asiaa ei lievittänyt se, että miehestä huokui etova hien ja viinan löyhkä, vaatteet olivat epäsiistit ja pääläella erottui läiskä maksoittunutta verta.

Julia tiesi paremmin. Markus oli aina ollut suurien sanojen mies, mutta sanat olivat harvoin muuttuneet teoiksi. Ei hän ollut Juliaakaan saanut kuriin, vaikka oli yrittänyt: niin kovasti, että oli lopulta Juliaa takaa ajaessaan itse kompastunut portaissa ja lyönyt päänsä tohjoksi eteisen lattialle. Hautajaisiin oli saapunut vain kourallinen surijoita, ja Julialle osoitetut osanotot olivat olleet laimeita. Julian paras ystävätär oli toivottanut hänelle onnea.

Mutta tietenkin Markuksella oli tahtoa sen verran, että hän oli kyennyt materialisoitumaan paikalle silloin tällöin. Nytkin Julia oli lukenut luvut ja lausunut sanat, joiden piti pitää Markus aisoissa, mutta mies oli silti tunkenut paikalle kotikolostaan. Hän ei ollut voinut vastustaa maailmojen väliin aukaistua porttia. Aattona virtaukset olivat niin kovia, että henkinen muuttui lihaksi. Julia oli kutsunut vain Joakimia, mutta hän ei voinut mitään sille, että talvipäivänseisauksen taika puri kaikkeen elottomaan.

Markus kosketti pöydällä olevaa lasia ja tuuppasi sen lattialle. Lasi murskautui, sirut levisivät laajalle.





”Nähdään”, Joakim sanoi.

”Kyllä tämä selviää”, Julia aloitti, mutta Joakim oli jo alkanut liukua olemattomuuteen. Mies käveli seinien läpi eteiseen, otti mitä ilmeisimmin sieltä tavaransa ja haihtui takaisin omaan maailmaansa.

”Rakastajasi lähti”, Markus totesi. ”Mehän voisimme istua pöydän ääreen. Vanhojen hyvien aikojen kunniaksi.”

”Ne ajat olivat ja menivät.”

Julia maiskautti huulilleen oikeat sanat, nosti sormensa haralleen, niin hän palautti mieleensä laulun ja painotukset, joilla voisi lähettää Markuksen takaisin manan majoille.


”Olihan meillä hyvät hetkemme”, Markus jatkoi. ”Olen kaivannut sinua. Tuolla on niin yksinäistä...”

”Etkö muista, ettei sääliin kannata vedota.”

Markus otti askeleen kohti. Julia ei voinut välttyä puistatuksesta. Joskus, naimisiin mennessään, hän oli nähnyt miehessä niin paljon. Oli hetken rakastanutkin.

Julia antoi laulun purkautua huuliltaan. Hän sulki silmänsä ja heijasi itseään, kehräsi sanoihin voimaa. Hän antoi yrttien tuoksun ohjata hengitystään ja ajatuksiaan.

Markus astui aivan viereen ja hipaisi kädellään Julian poskea. Se oli enää vain aavistus lihallisesta kosketuksesta. Julia





aukaisi silmänsä ja ehti nähdä Markuksen läpi, ennen kuin tämä haihtui kokonaan pois.

Julia astui keittiöstä olohuoneeseen. Takkatuli oli sammunut, kynttilöiden steariini valunut liinalle.

Enää ei satanut.

Julia nosti jälkiruoaksi tarkoittamansa liköörin huulilleen. Sen makeus sai hänet nieleskelemään. Liian makeaa, liian nopeasti. Joakim oli säikähtänyt eikä tulisi enää toiste. Julian olisi etsittävä ensi jouluksi uusi aaverakastaja, punottava laulun ja äänenpainojen yhdistelmistä kudelma, luotava etiäinen ja yhteys. Ja niin ihana kuin Joakim oli ollut, niin täyteläinen ja eläväinen, niin lihaa ja himoa kuin vain mies tuonpuoleisesta saattoi olla.



# Prinsessa Diodi

## Sad Max

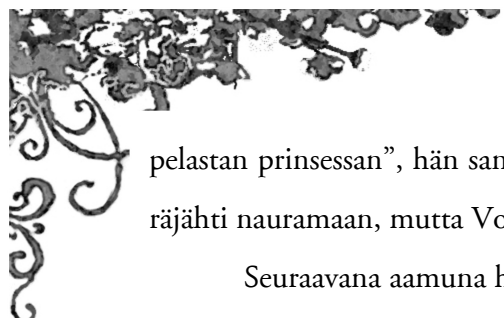


oko valtakunnan kaunein neito, prinsessa Diodi, jonka kasvot ovat kirkkaammat kuin kaikki valtakunnan rikkaudet yhteensä, oli eräänä aamuna kävelyllä linnan puutarhassa. Silloin suuri lohikäärme, jonka suomut olivat mustemmat kuin mustinkaan hiilikuitu, syöksyi taivaalta ja nappasi kuningasperheen silmäterän kylmään, kuituiseen kainaloonsa.

Laajaan valtakuntaan julistettiin hätätila, ja prinsessan pelastajalle luvattiin paristot koko loppuelämäksi sekä kuningatar Aito Käämi puolisosiksi.

Valtakunnan vähäpäästöisimmässä lataamossa, Viimeisen Villaeristeen Voimalassa, ritari Voltti Virta kuuli prinsessan surkeasta kohtalosta ja pelastajalle luvatususta palkkiosta. ”Minäpä





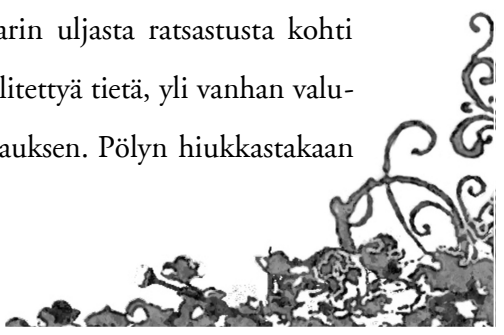
pelastan prinsessan”, hän sanoi hyvin latautuneena. Koko lataamo räjähti nauramaan, mutta Voltti ei siitä piitannut.

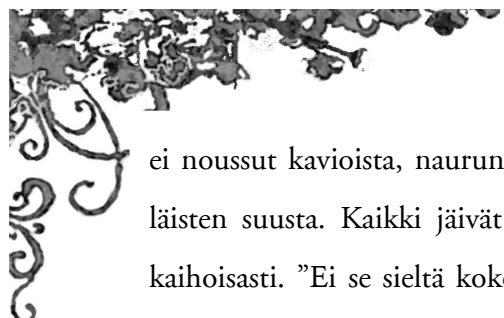
Seuraavana aamuna hän puki päälleen uljaan haarniskansa, joka oli komeampi ja kiiltävämpi kuin kaikki kylän hopeat yhteensä. Miten oli mahdollista, että heidän vähäisen kylänsä ritarilla oli niin komea haarniska? Sitä ihmettelivät kaikki.

Ritari haki tallista hyvin latautuneen hevosensa, jonka kyljet olivat suomiset ja mustat kuin kolmen yön pimeys. Sen nimi oli Musta Akku. Miten oli mahdollista, että hänellä, vähäpätöisellä ritarilla, oli niin komea hevonen? Se oli aivan yhtä mahdollista kuin komea haarniskakin. Enemmänkin, ritari oli tehnyt ne aivan itse pyytämänsä valtavan valaan hopeisista kyljistä ja yönmustista suomista. Hän oli aito ritari eikä käyttänyt mitään sarjatyönä synnytettyä kaakkia tai peltisepän alumiinipukua. Hän oli omin käsin takonut jokaisen haarniskansa kulman ja hevosensa nivelen.

Jo oli uljas pari: Ritari kiiltävässä haarniskassa, jota tuskin saattoi katsoa. Ahjon lailla hehkuva hevonen, johon tuskin saattoi koskea.

Koko kylä oli katsomassa ritarin uljasta ratsastusta kohti auringonnousua. Hän kulki pitkin pellitettyä tietä, yli vanhan valurautaisen sillan ja ohi takorautaisen aitauksen. Pölyn hiukkastakaan





ei noussut kavioista, naurun purskahdustakaan ei kuulunut kylä-  
läisten suusta. Kaikki jäivät katsomaan ritarin etäännyvää selkää  
kaihoisesti. ”Ei se sieltä kokonaisena takaisin tule”, vanha seppä-  
kin sanoi.

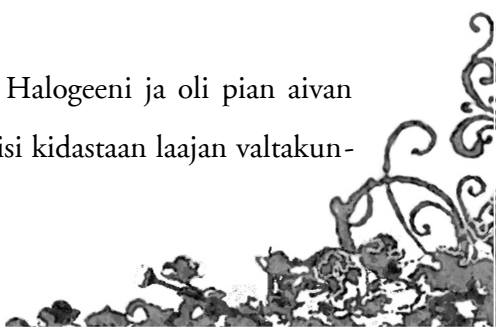
\*\*\*

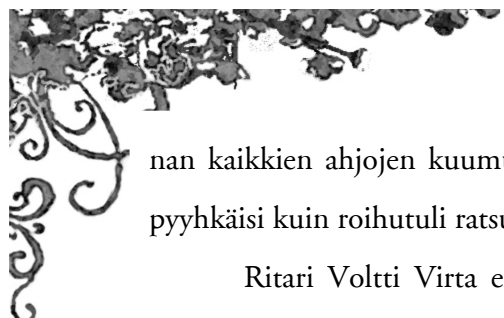
Ritari Voltti Virta tiesi mitä teki. Heti, kun hän saapui lohikäär-  
meen maille, hän nosti mustankiiltävän peitsensä ja kannusti  
oriinsa kohti linnan porttia. Mustan Akun vauhti kiihtyi ja kiih-  
tyi. Nurmikko lenteli kavioista, ja laajan puutarhan puut vilistivät  
ohi yhä nopeammin ja nopeammin. Se ei kuitenkaan saavuttanut  
sitä nopeutta, jonka ritari oli kalkyloinut oven läpäisyyn. Hän oli  
jo keskeyttänyt kiitonsa, kun taivaalle ilmestyi linnan valtias, musta-  
suomuinen lohikäärme. Halogeeni itse.

”Et sinä minulle mitään mahda, senkin sisilisko”, ritari  
uhitteli.

Siitä tuimistuneena vähäiseksi sisiliskoksi haukuttu, kym-  
menen tonnin hiilikuituvahvisteinen järkäle painui hurjaakin hui-  
mempaan syöksyyn. Kohti ritaria, jonka haarniska kiilteli aurin-  
gossa. Kohti ratsua, jonka mustat suomut säteilivät tulista voimaa  
ja energiaa.

”Niinhän sinä luulet”, karjui Halogeeni ja oli pian aivan  
ratsukon yläpuolella. Silloin se hönkäisi kidastaan laajan valtakun-





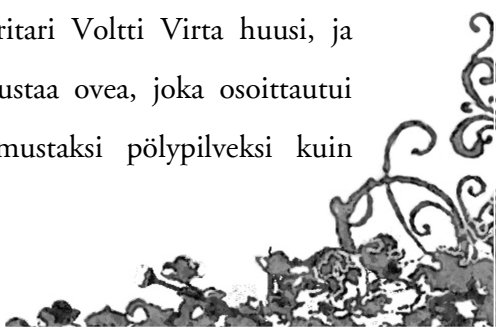
nan kaikkien ahjojen kuumuuden, kymmenmetrisen liekin, joka pyyhkäisi kuin roihutuli ratsukon yli.

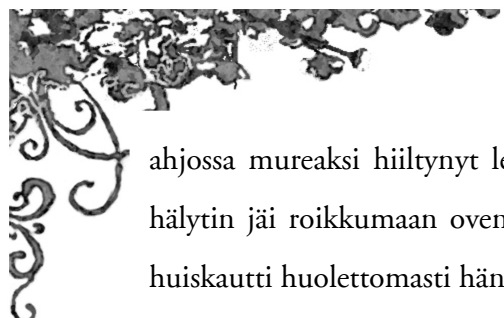
Ritari Voltti Virta ei kohdannut ensimmäistä kertaa ylikuumentuneen hiilloksen hehkua. Taitavana ratsastajana hän piiloutui oriinsa mahan alle peistään etukavioihin sotkematta, odotti liekkien etäännyttämistä, nousi takaisin ratsunsa selkään ja kannusti lisää vauhtia. Ja sitä hän löytyi! Musta ratsu oli imenyt kaiken hehkun itseensä, oli nyt entistä energisempi ja syöksyi kuin salama kohti linnaa.

Lohikäärme katsoi huolissaan auringossa säihkyvää ritaria ja hänen allaan kiitävää yönmustaa ratsua. Se istahti tornin huippuun ja mietti hetken. Nousi uudelleen siivilleen ja päätti kokeilla toista strategiaa. Se syöksyi kaikki neljä kertaa viisi kynttään vihaisessa ojennuksessa kohti nurmella viilettävää ratsukkoa.

Ritari ei ollut taaskaan ensimmäistä kertaa asialla. Hän pujahti jälleen hevosensa mahan alle. Nytkään peistä hevosen jalkoihin sotkematta. Ja lohikäärme lähestyi ja lähestyi. Se paiskautui lopulta Mustan Akun selkään, mutta poltti varpaansa tulikuumassa panssarissa ja otti pahasti ulvahtaen korkeutta.

”Siitä sait senkin sisilisko!” ritari Voltti Virta huusi, ja samassa hän jo rojahtikin vasten mustaa ovea, joka osoittautui komposiittirakenteiseksi ja hajosi mustaksi pölypilveksi kuin





ahjossa mureaksi hiiltynyt leppäklapi. Vain pahaääninen murtohälytin jäi roikkumaan ovenkarmiin, ja senkin ritarin uljas ratsu huiskautti huolettomasti hännällään hiljaiseksi.

Ja taas oli uljas ritari upeasti tilanteen tasalla. ”Nyt on vain löydettävä prinsessa, ja paristot ovat minun”, hän iloitsi ja katsoi ympärilleen, mutta ei tiennyt, minkä kymmenistä ovista olisi valinnut.

”Prinsessa, missä olette?” hän huusi.

”Täällä”, kuului hyvin vaimea vastaus jostain kaukaa. Ehkä alhaalta? Ehkä ei vasemmalta? Vaikea tilanne. Niinpä ritari päätti optimoida resurssit. ”Musta, mene sinä vasemmalle, minä menen alas. Jooko?”

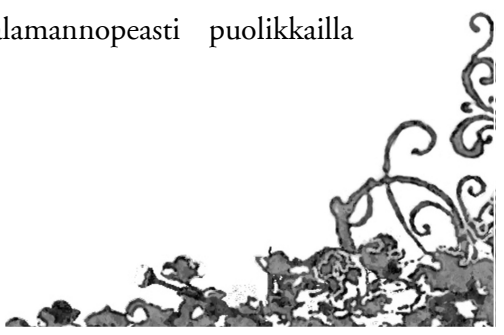
”No miksi?” Musta Akku ihmetteli.

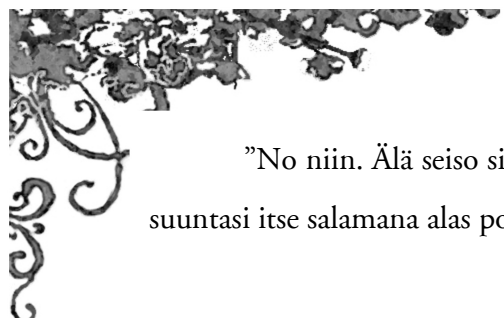
”Ei kannata molempien mennä samaa reittiä, puolitetaan etsintäaika.”

”Ymmärrän, mutta miksi minä aina vasemmalle. Haluan mennä alas.”

”Koska minä olen ritari ja sinä olet hevonen ja minä määrään.”

”Ukej”, Musta lausahti salamannopeasti puolikkailla vokaaleilla ja jäi tuijottamaan ritaria.



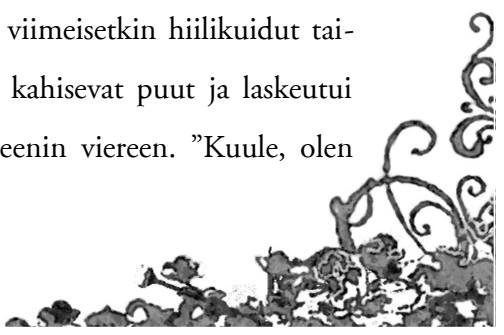


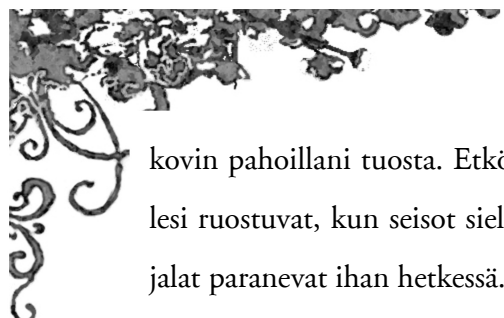
”No niin. Älä seiso siinä. Alahan mennä”, ritari tiuskaisi ja suuntasi itse salamana alas portaisiin.

\*\*\*

Tässä vaiheessa lohikäärme oli poissa kuvioista hautomassa palaneita jalkojaan läheisessä joenuomassa. Se seiso i kaksimetrisessä vedessä siivet supussa ja valitti. ”Voi-voi-voi-voi, polt-taa-a!” Kuumentunut vesi höyrysi jalkojen ympärillä. Kaikkien neljän. Pahiten kuitenkin takimmaisten, jotka olivat isot kuin liuta lapiota ja kuumat kuin kolme kolvia.

Vauhdikkaan sisääntulon jälkeen sekä ritarin että hänen hevosensa vauhti hieman laantui, kuten arvata saattoi. Eihän linnan kapeilla käytävillä salamana syöksyilty. Ritari tietysti löysi prinsessan alhaalta lukitusta tyrmästä. Hevonen ei tietenkään löytänyt vasemmalta mitään heidän yhteisen projektinsa kannalta tärkeää, mutta osui lohikäärmeen loisteliaaseen makuuhuoneeseen ja nuuhkaisi sänkyvaatteita. ”Mikä ihana hiilikuidun lämmin lemu”, se voihkaisi, ja vilkaistessaan kaunista näkymää ikkunasta sen silmiin osuivat joesta nousevat höyryt ja lohikäärmeen tuskainen kylpy. ”Voi-voi-voi-voi, tuo varmasti sattuu”, se säählitteli, palasi takaisin portille, pölläytti hännällään viimeisetkin hiilikuidut taivaalle, ylitti salamana nurmet, ohitti kahisevat puut ja laskeutui kuohuvaan jokiuomaan aivan Halogeenin viereen. ”Kuule, olen





kovin pahoillani tuosta. Etkö pelkää, että diodisi kastuvat ja nivelesi ruostuvat, kun seisot siellä vedessä? Anna minä puhallan, niin jalat paranevat ihan hetkessä. Ja vesikin kuivaa pois.”

Lohikäärme katsoi anovasti suurilla, pitkäripsisillä silmillään mustakylkistä, suurenmoisen suomuista oria. Hienoinen hymy nousi Halogeenin suupieliin. ”Oletko aivan tosissasi? Olisiko se parempaa kuin tämä inhottava, märkä vesi?”

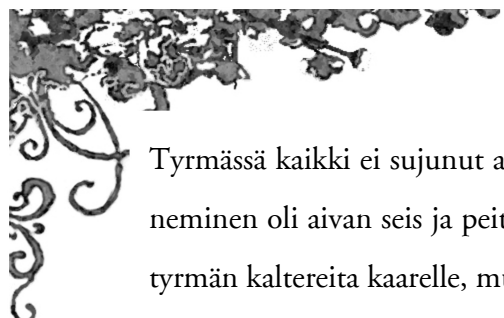
”Aivan varmasti, osaan hönkäistä tosi kylmän ja ihanan henkäisyn siroille varpillesi. Kompressorini on saanut lämpötilan jo melkein alle öljyn jähmepisteen.”

”Voi se kuulostaa ihanalta”, lohikäärme kuiskasi viehkeimmällä äänellään ja nousi vedestä koivet sihisten. Halogeeni laskeutui makuulle vehreälle nurmikolle, ja Musta asteli rennosti viereen. Se puhalsi jääkylmän tuulahduksen toisensa perään suomalaisille, pahasti palaneille päkiöille. ”Voi miten ihanaa”, lohikäärme huokaili. ”Kylläpä sinä kävit kuumana. Et kai sinä nyt aina ole tuollainen?”

Musta tunsi värin nousevan poskilleen ja käänsi päätään ujosti pois päin. ”No enhän minä nyt aina ihan polttavan kuuma ole, mutta...”

”Oooh”, lohikäärme huokaisi autuaana.

\*\*\*



Tyrmässä kaikki ei sujunut aivan yhtä mutkattomasti. Ritarin eteneminen oli aivan seis ja peitsi mutkilla. Hän oli yrittänyt vääntää tyrmän kaltereita kaarelle, mutta huonolla menestyksellä.

”Yritä vielä tuosta”, prinsessa Diodi kannusti ja katseli ihailen ritarin ponnisteluja. Ja ritari yritti, mutta turhaan.

”Olisipa Musta Akku nyt tässä, olisi kerrankin sen hevosvoimista hyötyä”, ritari tuumi. Täysin itsekseen, sillä eihän hän voinut prinsessan edessä paljastaa tarvitsevansa apua. Ei. Lopulta kaikki ratkesi aivan helposti, ja molemmat naureskelivat kainosti toisiaan vilkuillen. ”Miten se avain jäi meiltä huomaamatta, vaikka oli tuossa seinällä koko ajan”, ritari ihmetteli.

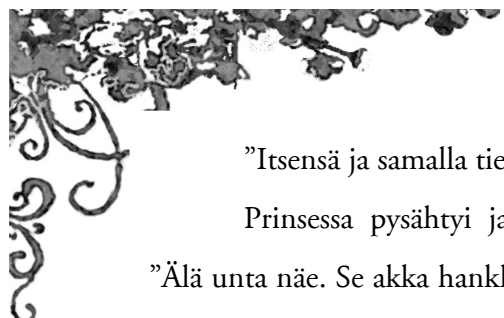
”Sattuuhan sitä. Outo paikka ja outo valaistus”, prinsessa lohdutteli ja ihmetteli, mitä ritari oikein mielti, kun vain tuijotti häntä eikä saanut mitään aikaiseksi.

”Arvon prinsessa”, ritari sai lopulta sanottua, ”olisikohan meidän paras mennä nyt tuonne ylös. Menisimme tapaamaan arvoisaa kuningataria, ja saisin ne paristot.”

”Äitini luokse? Mitkä paristot?” prinsessa kysyi kummisaan.

”Kuningatar lupasi pelastajallesi paristot loppuelämäksi. Onhan se arvokas lahja prinsessan pelastamisesta. Vai mitä?”

”Vai niin! Ja mitä muuta äitini lupasi pelastajalleni?”




”Itsensä ja samalla tietysti koko valtakunnan.”

Prinsessa pysähtyi ja katsoi ritaria raivosta suunniltaan. ”Älä unta näe. Se akka hankkikoot jostain itse itselleen oman ritarin. Sinä olet minun! Saat heti puoli valtakuntaa, ja kun sen akan paristot loppuvat, saat toisenkin puolen.”

Ritari katsoi hämmästyneenä ja ymmärsi vasta nyt prinsessan koko kauneuden. Sekä sisäisen että ulkoisen. Kasvot loistivat kirkkaammin kuin hopeinen teekannu aamuauringossa ja sisällä sykki energiaa enemmän kuin kaikissa kuningattaren paristoissa yhteensä. Sähköiset salamamat iskivät silmistä ja valokaarit räiskyivät rinnoilla. Ritari polvistui lumoutuneena prinsessan eteen. ”Rakkaani, olet oikeassa. Mitä minä teen äitisi antamalla paristoilla, jos saan sinut! Tule omakseni, sinä koko maailman-kaikkeuden kiiltäväpeltisin salamasilmä.”

”Oi jalo ritarini, nouse ja lataa paristosi.” Ja ritari nousi, otti prinsessan omakseen ja tunsu, kuinka paristot saivat paremman latauksen kuin hän olisi koskaan voinut uneksiakaan.





# Musiikkia, meren vaahtoa

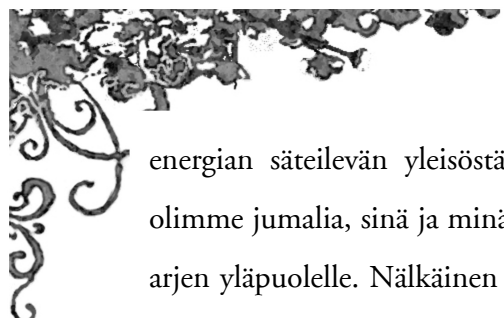
Monique N.

## 1.



ipu on viimeinkin lakannut. Julma terä, joka leikkasi minua, ei viillä enää. Vain musiikki on jäljellä. Laulu kantautuu vettä pitkin rannalle, laulu merestä nousseesta miehestä ja naisesta, jonka hampaat välkkyivät helminä hänen nauraessaan. Naisesta, jonka puolesta mies oli valmis tekemään mitä tahansa.


Niin monta kertaa olen kuullut, miten suuruudenhullua elämää me kaksi parrasvaloissa vietimme, miten itsekkäitä ja eriskummallisia me olimme. Kultaisia flyygeleitä, jääveistoksia, samppanjaa. Sinä kiharapilvessäsi, iltapuvussa ja korkeissa korossa, minä valkoisessa smokissa ja tanssikengissä. Kun nousimme lavalle, kiedoimme jokaisen ihmisen taikapiriimme. Tunsin

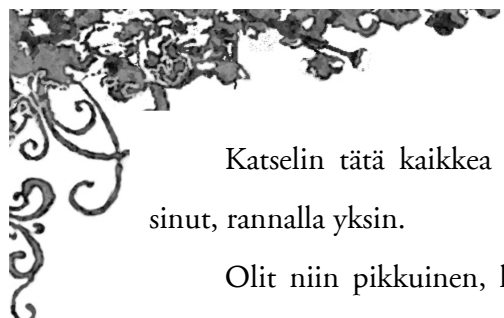


energian säteilevän yleisöstä, tunsin sen koko ruumiissani. Me olimme jumalia, sinä ja minä, musiikin avulla kohotimme ihmiset arjen yläpuolelle. Näлкäinen yleisö palvoo ja vainoaa meitä kuolemaamme saakka, vaikka jumalahan ei voi koskaan kuolla. Niin kuin sinä minulle opetit.

Miten kaikki menikään näin, se on helppo nähdä nyt, silti en vielääkään tiedä, mitä tekisin toisin. Vesi on niin kylmää ja valojen loiste, yleisön rakkaus niin lämmin. Sinä ensimmäisenä iltana uin pinnassa, eksyneenä ja hätääntyneenä. Perämooottori oli viiltänyt haavan kylkeeni. Kaipasin suojaisaa poukamaa, johon jäädä lepäämään, mutta mitään suojaa ei ollut, vain leveä hiekkaranta. Jäin pimeyden turvin rantaveteen kellumaan.

Rannalta kuului musiikkia, basson jylinä maata pitkin aaltojen alle. Huvipuiston valot loistivat yössä, maailmanpyörä pyöri hurjasti ympäri: punaiset, siniset, keltaiset hehkulamput tähti-muodostelmassa. Pelit pauhasivat, sulan voin ja sokerin tuoksu leijuivat ilmassa. Karuselli soitti hilpeää musiikkia, ihmiset ajoivat koristeellisten ratsujen selässä. Venice Beachilla vuonna 1978 he olivat muistikuvissani vielä kauniimpia kuin nykyään, enemmän herkkyyttä ja glamouria, vähemmän ruskettuneita säääriä ja valkohampaisia hymyjä.



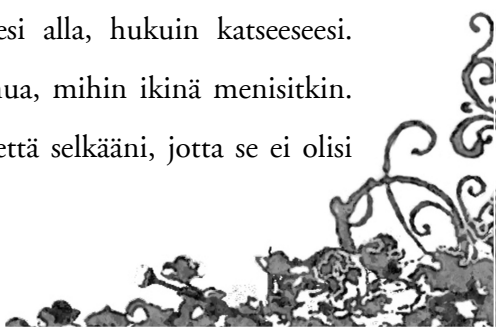


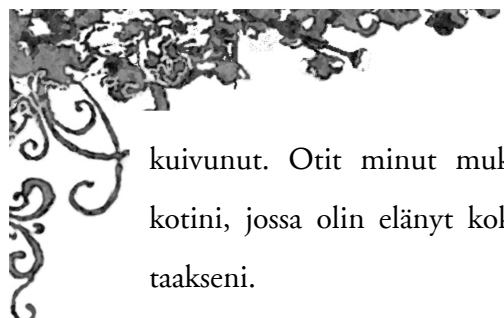
Katselin tätä kaikkea piilostani ja ihmettelin. Silloin näin sinut, rannalla yksin.

Olit niin pikkuinen, kuin nukke, kapea vyötärö ja hoikat jalat. Musta iho ja valtava kihara tukka. Huvipuiston pauhu vaimeni taustalle. Sinä kävelit hiekalla ja lauloit. Musiikki, joka sinusta virtasi, kuulosti rantahiekkaa lakaisevalta sateelta, kun meri syksyisin vetäytyy. Sanat olivat minulle käsittämättömät, mutta kuulin merkityksen niiden alta. Kuulin sydämesi lyönnit, tunsin parfyymisi tuoksun levän ja suolan lävitse, melkein maistoin hien kaulallasi.

Kuu meni pilveen ja käännyt lähteäkseksi. Aloin laulaa, merieläimen pitkää valitusta. Kuin sumu se peitti muut äänet ympäriltä, musiikin rannalta, huvipuiston kohinan. Kävelit vesirajaan. Yritit katseellasi etsiä laulajaa. Seisoin puoliksi veden yläpuolella ja katsoin suoraan sinuun. Sitten näit minut ja kävelit minua vastaan.

Yö oli armollinen, se ei paljastanut koko rumuuttani keralla. Näit pyrstöeväni, rasvakerrokseni, pienet silmäni, mutta et kavahtanut minua. Tylpän pääni sinä otit käsiesi väliin ja katsoit minua silmiin. Värähdin kosketukseksi alla, hukuin katseeseesi. Sillä hetkellä tiesin, että seuraisin sinua, mihin ikinä menisitkin. Hieroit voidetta haavoihini, valelit vettä selkääni, jotta se ei olisi





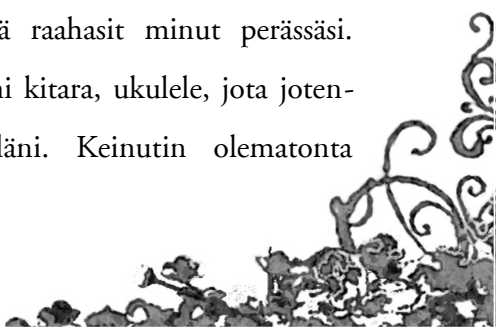
kuivunut. Otit minut mukaan. Hetkeäkään epäröimättä jätin kotini, jossa olin elänyt koko ikäni, jätin meren enkä katsonut taakseni.

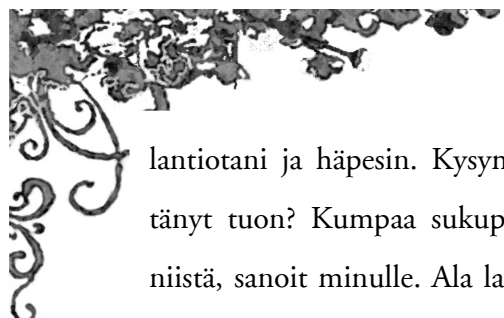
Myöhemmin jotkut kritisoivat sinua, että olit syönyt kuor-  
masta. Se olisi pitänyt jättää rauhaan, he sanoivat, jättää sinne  
mihin se kuului. Ne syyttivät sinua pikku prinsessaksi, joka halusi  
vain huomiota, keneltä hyvänsä. Kunnianhimosasi et välittänyt.  
Esittelit minut löytönäsi, se ei minua haitannut. Kun katsoit  
minua, muutuin hyväksi. Sinun silmissäsi olin ensimmäistä kertaa  
kaunis.

Sillä kauneus on sisäistä, sanoit, ja minä kuollakseni olisin  
halunnut uskoa sinua.

Rannalla oli silloin vähemmän autoja, talot olivat mata-  
lampia ja vaaleiksi kalkittuja. Muistan rantabaarit, jotka menivät  
kiinni auringon laskiessa. Tarjoilijat sulkiivat päivänvarjot ja kan-  
toivat tuolit sisään. Pienet teatterit, kaikkea drag-esityksistä sirkus-  
koiiriin. Vain huvipuiston valot, jotka kuvastuvat tummasta  
vedestä iltaisin, ovat samat. Äänet, musiikki, joka kantautuu kauas  
ulapalle.

Sinne huvipuiston lavalle sinä raahasit minut perässäsi.  
Minulle oli työnnetty kainaloon pieni kitara, ukulele, jota joten-  
kuten pystyin rämpyttämään evilläni. Keinutin olematonta



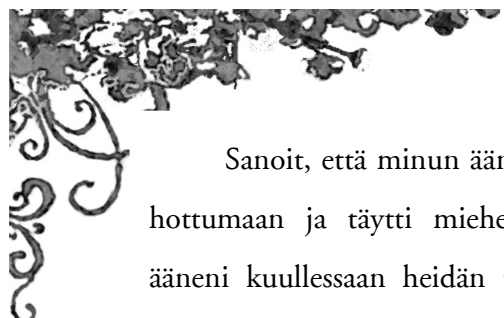


lantiotani ja häpesin. Kysymyksiä sateli päällesi. Mistä olet löytänyt tuon? Kumpaa sukupuolta se on, mikä se on? Älä välitä niistä, sanoit minulle. Ala laulaa, sanoit. Minä aloitin. Yleisö hiljensi. Basisti ja rumpali lakkasivat soittamasta, lasi yökerhon omistajan kädessä pysähtyi puolitiehen. Naiset kuuntelivat suu auki, miehet ajatuksissaan, silmät alas luotuina.

Sinä seisoit sivunäyttämöllä, yleisöltä näkymättömissä. Korkeat korot, pikkuinen mekko, hiukset tupeerattu ja kammattu taakse aikakauden tyyliin. Lauloin saman laulun kuin sinulle ensimmäisenä yönä. Kun se oli ohi, sinä ensimmäisenä taputit. Hymysi ulottui silmiin saakka, ne säteilivät kuin tähdet. Tulit lavalle ja kumarsimme yleisölle käsi kädessä.

Lavan takana sinä suutelit minua riehakkaasti. Me kuulumme nyt heille, riemuitsit.

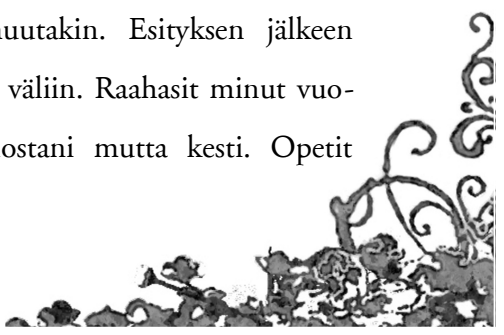
Aloimme esiintyä yhdessä, rantabulevardin tanssilavoilta yökerhoihin ja diskoihin, kolme esitystä illassa. Tanssit minun ympärilläni, lavalla ja sen ulkopuolella. Esittelit minut oikeille ihmisille, hymyilit väsymättä. Minä tein mitä käskit. Rakastin musiikkia, sillä se oli meidän musiikkiamme. Rohkaisit minua, kun jalkani tärisivät jännityksestä, seisoit takanani, kun pelkäsin mennä lavalle. Pyyhit hikeä viiksistäni ja pitelit päätäni käsiesi välissä.

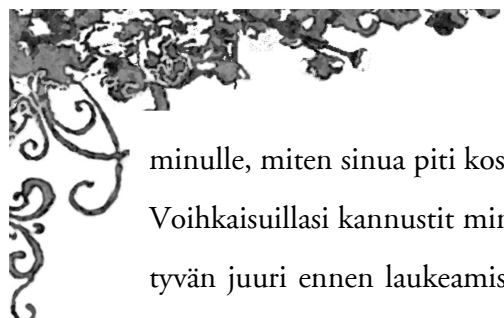


Sanoit, että minun ääneni sähköisti ilman. Se sai naiset kiihottumaan ja täytti miehet aggressiivisella energialla. Minun ääneni kuullessaan heidän teki mieli tanssia. Ihmiset janosivat uutta ja kummallista. Sinä janosit minua. Mustasukkaisesti seurasi jokaista liikettäni, muiden seurassa hipaisit minua vaivihkaa tai seisoi aivan lähellä, jotta he tietäisivät, kenelle kuulun. Huomasinhan sen itsekin. Yleensä he olivat tahdikkaita, puhuivat vain takanapäin. Vain heidän koiransa eivät voineet sietää minua, ne haukkua räkyttivät mihin ikinä meninkin ja sinä jouduit hätistelemään niitä pois.

Ahtaassa kopissa levytimme ensimmäiset duettomme, tunkkaisessa studiossa, jonka kokolattiamatossa oli tupakanpolttamia reikiä ja äänittäjällä viskinkarhea ääni. Kun ihoni kuivui ja kutisi, valutit kraanasta vettä muovimukiin ja kaadoit sitä minun päälleni. Minä jaksoin. Levylle tallentui musiikkia, välillä kirkasta kuin tähtinen yö meren yllä, välillä kuumaa ja kosteaa kuin ne elokuun illat, jumalainen funk. Huolimatta kuumuudesta ja epä-mukavuudesta minä rakastin sitä kaikkea.

Lavalla flirttailit kanssani, yleisö halusi sitä. Sivelit päätäni, vaatteitani, sinulta saamiani. Ja muutakin. Esityksen jälkeen annoit minun työntää pääni jalkojesi väliin. Raahasit minut vuoteeseesi, joka notkahti minun painostani mutta kesti. Opetit

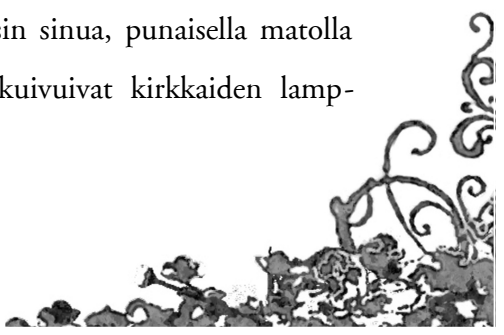


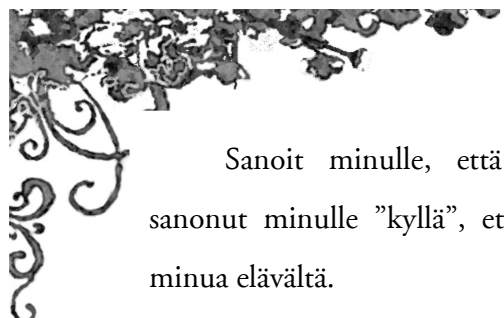


minulle, miten sinua piti koskettaa, ja minä olin halukas oppilaasi. Voihkaisuillasi kannustit minua ja tunsin kaikkien lihastesi jännittävän juuri ennen laukeamistasi. Syleillessämme kannustit minua työntymään sisään, kehosi oli niin lämmin, tuoksusi niin huumaaava etten tiennyt enää mistään muusta.

Jälkeenpäin sinua aina kadutti. Minä olin haavoittuva, et olisi saanut. Silti jatkoit. Minä halusin uskoa, että olit tosissasi. Kun väsyin loputtomista esityksistä, veit minut hetkeksi rantaan viilentämään pyrstöäni meressä ja katsomaan aaltoja. Istuimme veden rajassa, annoimme auringon lämmittää särkeviä jäseniämme. Polttelit savuketta, piirtelit varpaallasi hajamielisenä hiekkaan. Minä kyyhötin vieressäsi, niin lähellä kuin uskalsin. Sinä huomasit, minun ei tarvinnut sanoa mitään. Vuoroin lähesyit, vuoroin vetäydyit. Katsoin sinua, vain katsoin. Sinä silitit minun poskeani ja ostit minulle punaisen ilmapallon.

Mistä olisin tiennyt, että kyllästyisit niin nopeasti? Ilta toisensa jälkeen sulauduimme yhdeksi vuoteessasi. Ja rohkaisithan sinä minua, siitä ei ollut epäilystäkään. Pidit minua kädestä, elokuvan ensi-illassa suukotit minua valokuvaajien edessä. Minä olin lemmikkisi ja maskottisi. Seurasin sinua, punaisella matolla vaivalloisesti kiemurrellen. Silmäni kuivuivat kirkkaiden lampujen alla.





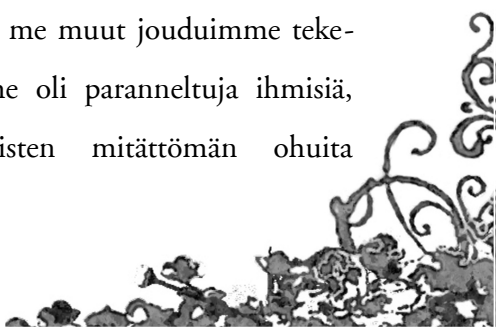
Sanoit minulle, että olen ainutlaatuinen. Et koskaan sanonut minulle ”kyllä”, et myöskään kunnolla ”ei”. Sinä söit minua elävältä.

## 2.

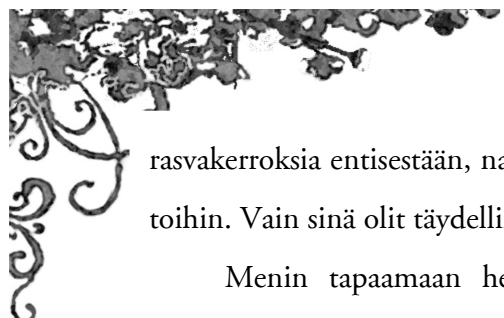
Rannalta kuuluu pauketta. Ilotulitus värjää taivaan siniseksi ja vihreäksi, värit välkkyvät mustassa vedessä. Rotat pakenevat koloihinsa. Ihmiset juovat ja tanssivat. Hampurilaisten käärepaperit, tyhjät juomatölkit ja kartongit täplittävät rantahiekan valkeaksi. Lokit ahertavat niiden kimpussa, niitä ei pauke pelota. Makeaa viiniä virtaa alas kurkuista, sangriaa, lempijuomaasi. Minä en viiniä oppinut koskaan juomaan.

Näin itseni televisioruudulta ja häpesin. Meistä kirjoitettiin lehdissä, suurempi osa siitä keksittyä kuin totta. Epäsuhtainen pari, kaunotar ja hirviö. Ei suinkaan hän vain makaa sen kanssa, kuvottavaa.

Sanoit, älä välitä. Sanoit, ettei vika ollut minussa. Minä en kuunnellut. Tuossa maailmassa jos jossain tajusi, että onni ei tullut ilmaiseksi. Sinulle ehkä, mutta me muut jouduimme tekemään töitä. Kaikkialla ympärillämme oli paranneltuja ihmisiä, kirurgit olivat kaventaneet ihmisten mitättömän ohuita





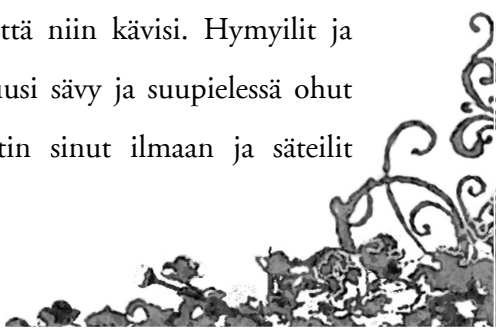


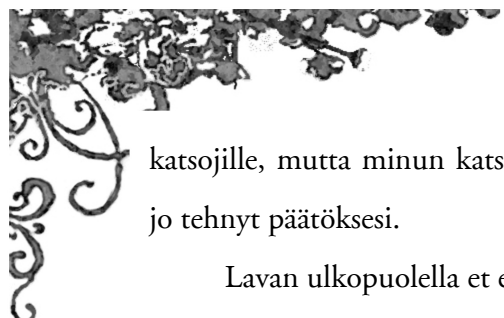
rasvakerroksia entisestään, naisille lisänneet täytettä huuliin ja rintoihin. Vain sinä olit täydellinen sellaisena kuin olit.

Menin tapaamaan heitä, tämän rannan noitatohtoreita, jotka lupasivat uuden, kauniimman elämän. Sanoin, leikatkaa, antakaa kylmän terän tunkeutua lihaani. Mitä hintaa en olisi maksanut. Paperiset lakanat tuntuivat karheilta, kova muovinen maski vedettiin naamalleni. Veitsi lähestyi ihoani. Minulla ei kuulemma ollut mitään syytä huoleen. He halkaisivat pyrstöni ja sain kaksi tolppaa jaloiksi. Vähän ajan kuluttua otin ensimmäiset huterat askeleeni. Kauhistuit muutosta, mutta et sanonut mitään.

Myöhemmin väitit, maanlaajuisessa televisiohaastattelussa, että olisit rakastanut minua minkä näköisenä tahansa. Et kertonut tarkemmin, miksi.

Nousin kahdelle jalalleni ja tanssin. Vaikka jokaisella askeleella veitset viilsivät jalkapohjiani, jatkoin tanssimista. Rakastin uutta taitoani melkein yhtä paljon kuin sinua, se tunne voitti kaiken muun. Ympäriilläni oli yhä enemmän ihmisiä enkä enää kuunnellut pelkästään sinua. Kun ensimmäinen soololevyäni myi paremmin kuin yksikään yhteinen levyämme koskaan, sinä onnitelit minua. Sanoit aina tienneesi, että niin kävisi. Hymyilit ja silitit poskeani, mutta äänessäsi oli uusi sävy ja suupielessä ohut juonne. Sinä tanssit kanssani. Nostin sinut ilmaan ja säteilit



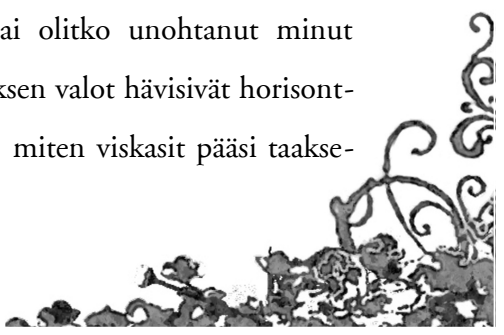


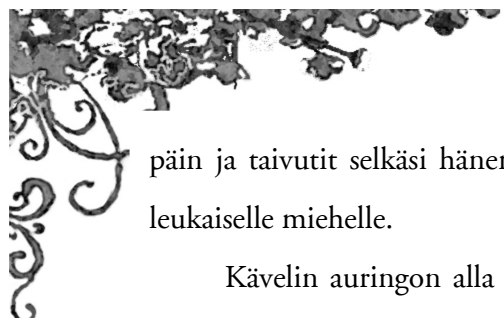
katsojille, mutta minun katseeni sinä väistit. En tiennyt, että olit jo tehnyt päätöksesi.

Lavan ulkopuolella et enää koskenut minuun.

Muistan sen aamun, melkein liian kirkkaasti, kuin auringon valo olisi polttanut muiston puhki. Kirkonkellot soivat, aamu hiipi ikkunaluukkujen raoista huoneeseen. Palvelija avasi oven, onnitteli minua aamiaista tuodessaan. En malttanut pukeutua. Peittoon kääriytyneenä ryntäsin portaat alas etsimään sinua. Seisoit hotellin aulassa, meikattuna ja säteilevänä. Hiuksesi oli kamattu nyt eri tavalla, kiedottu solmukkeelle ja peitetty huivilla. Pieni hymy, suloisesti alasludot silmät. Vierelläsi kookas, vaaleatukkainen mies. Laivanvarustaja. Häälaiva oli ankkuroitu satamaan, lähtisitte vielä samana iltana.

Sinä iltana kävelin rantaan. Istuin marmoriportaalle viilentämään polttavia jalkojani, mutta vaikka veitset viilsivät yhä joka askeleella, rintaani viilsi nyt kipeämmin. Meri aukeni edessäni, mutta siitä ei ollut minulle enää pakoreitiksi. Kuuntelin aaltojen ääntä, kunnes ei ollut enää mitään muuta, ei muuta kuin ääni ja kipu. Istuin siinä yöhön saakka, näkymättömissä. En tiedä, yritkö etsiä minua käsiisi, selittää, vai olitko unohtanut minut kokonaan. Katselin, kuinka juhla-aluksen valot hävisivät horisonttiin. Kuvittelin sinut hänen sylissänsä, miten viskasit pääsi taakse-



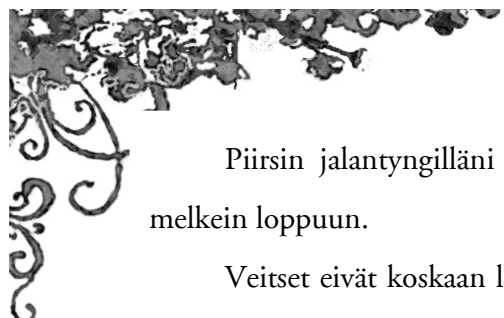


päin ja taivutit selkäsi hänen syleilyssään, antauduit tuolle leveäleukaiselle miehelle.

Kävelin auringon alla kahdella jalallani, mutta valo ei enää näyttänyt samalta. Tein uuden levyn, sitten toisen, muokkasin ja parantelin itseäni. Uudelleen asetuin kirurgin pöydälle makamaan, ja kun siteet poistettiin ja katsoin peiliin, olin kaunis taas. Ennen tumma ja harmaa nahkani oli muuttunut marmorinvalkeaksi.

Ihmiset tökkivät minua lehtien palstoilla, osoittelivat ja pudistivat päätään. Ne sanoivat minua irvokkaaksi, ahdistivat minut nurkkaan. Kuka sinä olet, mitä haluat? En osannut vastata, ja ne keksivät oman totuutensa. Televisiossa asiantuntija todisti, miten sireenieläin ei voi koskaan elää ihmisen kanssa rinnan. Olin uhka, kummajainen: vetehinen, joka ahdistelee heidän lapsiaan ja ryöstää heidät mukanaan syvyyskseen. En yrittänyt väittää vastaan. En tehnyt mitään.

Talosi rannalla oli nyt tyhjä, ostin sen itselleni ja pystyitin korkeat muurit. Veitsestä huolimatta olin päivä päivältä rumempi. Tein elokuvan, pidin konserttikiertueen. Avasin suuni enää laulaakseni, ja sitäkin tein yhä harvemmin. Ympäröin itseni turvamihillä. Käänsin peilit seinää vasten, vedin verhot ikkunoiden eteen.



Piirsin jalantyngilläni viivaa, piirsin, kunnes olin kulunut melkein loppuun.

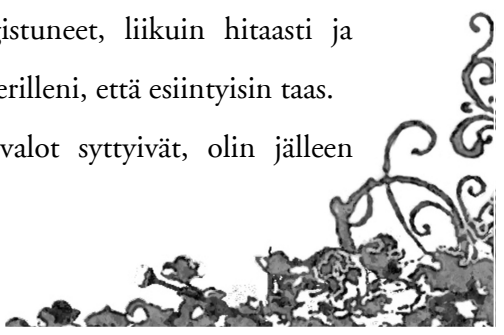
Veitset eivät koskaan lakanneet viiltämästä, kipu ei koskaan lakannut.

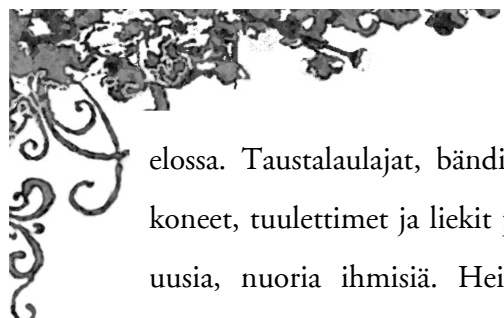
### 3.

On uusikuu. Kokoan rannalle oksankappaleita, levää, jonkun unohtaman kengän. Niistä muotoilen lapsemme. Simpukankuoret laitan silmiksi: helmiäistä, pieniin suihin korallinpunaa. Valvon niiden kanssa ja leikin, laulan monta kehtolaulua. Muistelen kiha-roitasi käsissäni, miten vedin sormiani hiustesi läpi. Alkaa sataa, moneen päivään ketään ei tule. Kuohut jättävät syvän vanan märkään hiekkaan. Lapset hajoavat, häviävät veden laskoksiin.

Tiesin sinun olevan kaupungissa. Et ollut lähettänyt sanaa. Bulevardilehden kuvassa sinä nauroit, ihmiset ympärilläsi olivat nuoria, minulle tuntemattomia. Tuhruisella musteella painetuista kirjaimista luin, että olit jälleen eronnut. Istuin pitkään hämärässä makuuhuoneessa, lehti kädessä. Pitkä hiljaisuus oli ruostuttanut ääneni. Uudet jäseneni olivat kangistuneet, liikuin hitaasti ja konemaisesti. Nousin ja soitin managerilleni, että esiintyisin taas.

Kun kiipesin näyttämölle ja valot syttyivät, olin jälleen



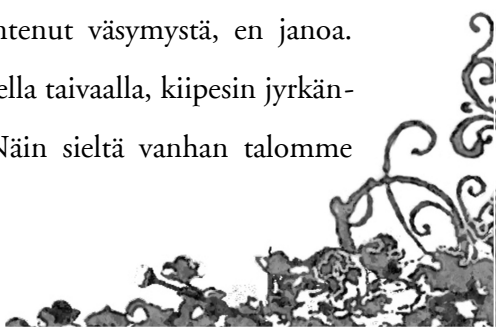


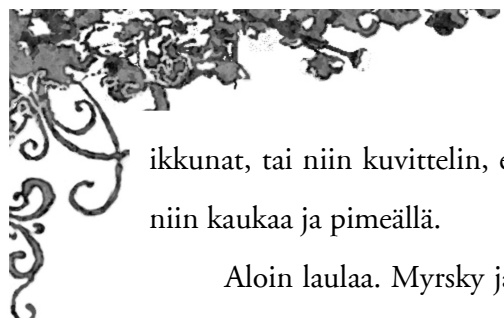
elossa. Taustalaulajat, bändin jäsenet, tanssijat taputtivat. Savukoneet, tuulettimet ja liekit pauhasivat, kitara soi. Ympärilläni oli uusia, nuoria ihmisiä. Heillä oli ideoita, he olivat kasvaneet minusta yli, mutta me työskentelimme nyt yhdessä. Kipu koveni päivä päivältä, mutta en välittänyt. Odotuksessani kestin sen, harjoitutin ääneni uudelleen kirkkaaksi. Lopulta en malttanut enää mieltäni, vaan soitin sinulle.

Koskaan et ollut palkannut ketään vastaamaan puheluihisi, niin vaatimaton, maanläheinen nainen olet aina ollut. Puhelin hälytti monta kertaa. Sitten linja aukeni ja kuulin tervehdyksesi toisessa päässä. Äänesi kuulosti samalta kuin vuosia sitten, se sai kyönelet kohoamaan silmiini. Kun kuulit, kuka soittaa, olit pitkään hiljaa. Saatoin kuulla, miten hengitit luuria vasten. Minäkin hengitin vasten luuria, melkein samaa ilmaa, samalla rannalla. Niin lähellä.

Sinä suljit puhelimen sanomatta sanaakaan.

Laskin kuulokkeen alas ja lähdin kävelemään, tietämättä mihin. Ilman henkivartioita, esiintymisvaatteissani. Jos ihmiset tunnistivat minut, en huomannut sitä. Kävelin tunteja, esikaupunkialueet jäivät taakse. En tuntenut väsymystä, en janoa. Kun tähdet alkoivat häämöttää savuisella taivaalla, kiipesin jyrkenteelle korkealla meren yläpuolella. Näin sieltä vanhan talomme






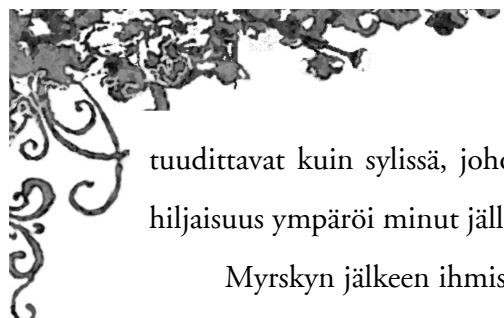
ikkunat, tai niin kuvittelin, en tiedä oliko se oikeasti mahdollista, niin kaukaa ja pimeällä.

Aloin laulaa. Myrsky ja tuuli nousivat, pilvet vyöryivät kaupungin ylle ja sammuttivat kalpeat tähdet. Näin kaupungin pilvenpiirtäjien siluetit, alusten valot ulapalla. Asukkaat piiloutuivat linnoihinsa, mustat autot ajettiin suojaan. Huvipuiston maailmanpyörä pysähtyi. Kukkuloilla salamoi, jyrähtely tuntui kallion laella saakka. Kaupunki peittyi sateen alle. Lisäsin ääneni voimaa, tunsin sähkön ruumiissani.

Parhaina tanssijan päivinäni olin ollut nopea kuin salama. En myöhästynyt yhdestäkään iskusta, pysyin vaikeimmassakin rytmissä. Kutsuin ukkosta. Kun salama lopulta iski, se melkein halkaisi minut kahtia. Se salpasi hengen ja nosti minut ilmaan. Hetken kaikki oli sinistä, selkeää, aistit kadonneet. Sitten pimeys. Pudotus.

Makasin pohjassa kauan. Ruumis alkoi hajota, runnellut kasvot ja palanut päänahka. Samea vihreä valo huojui ympärillä, limaiset vesikasvit hipoivat sormia, katkenneita kynsiä. Kilkit ja ravut kalusivat lihaa laihoista jäsenistä. Sireenieläimellä ei ole kuolematonta sielua, joka kuunsädettä pitkin nousisi taivaaseen. Se jää kellumaan aalloille meren vaahtona. Aallot keinuttavat minua,



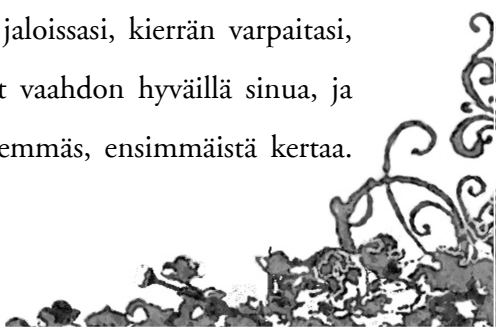


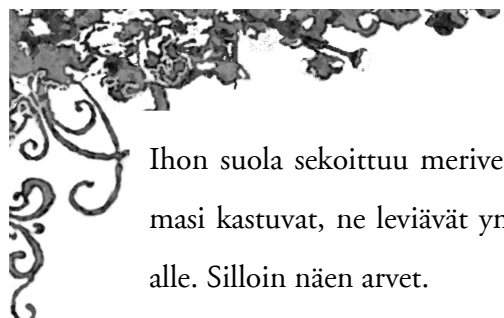
tuudittavat kuin sylissä, johon en enää pääse kipuamaan. Meren hiljaisuus ympäröi minut jälleen. Olen kotona.

Myrskyn jälkeen ihmiset vaelsivat rannalle. He itkivät ja lasivat kukkia veteen. Heitä tuli paljon, satoja. Enemmän kuin viimeisinä vuosina, kun olin vielä elossa. He pystyttivät kiven hiekkään, siinä lukee nimi, jonka he minulle antoivat. Heitä tulee yhä, heitä on paljon. Näen heidät toiselta puolelta. Hetken vesi on lasinkirkas, kaipuu yhteinen.

Yöllä ranta suljetaan, tuuli käy mereltä. Vaahto kerääntyy tuhansiin jalanjälkiin, vierailijoiden jättämiin, saa miehen muodon. Kettu tulee esiin, nuuhkaisee kiveä ja vilahtaa pakoon. Joku on tulossa. Näen sinut yläpuolellani, aivan lähellä vettä. Sinä seisot hiljaa, niin kuin silloin ensimmäisenä yönä. Näytät pidemmältä, korkeammalta, sääresi ulottuvat kaulaan saakka. Katseesi on huolten painama. Ihosi on yhä nuoren naisen sileä iho, mutta se on nyt otsalta ja poskista kireä, kuin ohut kalvo, joka on venytetty kasvojesi yli. Olet vieläkin kaunein nainen, jonka olen koskaan nähnyt.

Sinä poimit minut ylös ja muovasit minut meren vaahdosta. Nyt olen vaahtoa jälleen ja kuohun jaloissasi, kierrän varpaitasi, nilkkojasi. Sinä katsot merelle, annat vaahton hyväillä sinua, ja minä huuhdon sääriäsi ja kiipeän ylemmäs, ensimmäistä kertaa.





Ihon suola sekoittuu meriveteen, astut syvemmälle veteen ja helmasi kastuvat, ne leviävät ympärilläsi kuin viuhka. Hulahdan sen alle. Silloin näen arvet.

Ne ovat jo vaaleat, mutta sitä syvemmät. Näen juovat seläsäsi ja jaloissasi, tikkien pienet valkoiset polut. Näen terävän hiusrajan siinä, missä peruukki alkaa, tatuoinnit kulmillasi ja huulilasi. Näen silmäsi ja nyt tiedän: et itke, koska merieläin ei osaa.

Miten haluaisinkaan hyvittää kaiken huolen ja vaivan, jonka olen sinulle aiheuttanut. Sinua saan kiittää kaikesta, musiikista, jota rakastin. Nöyrin palvelijasi, nyt ja aina. Takerrun sinuun ja sinä annat sen tapahtua, nojaat pääsi taaksepäin ja minä huuhton kasvojesi ja suutelen niitä. Aallot lyövät ylitsemme, vaahto hajoaa niiden harjanteille. Kiepumme, keinumme edestakaisin, kunnes viileä virtaus tarttuu meihin ja ranta on tyhjä taas.





# Liekki

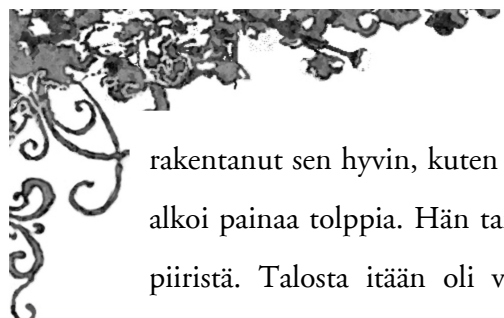
Carrie Alamo



*len uneksinut siitä viimeisen vuoden päivät. Jäisestä virrasta. Kuohuista, jotka valuvat kivien yltä ja sukeltavat syvälle virtaan. Huuhtovat mukanaan toivon ja painavat sen pohjaan pikkukivien seuraksi. Lähes joka yö olen herännyt palellen, enkä minä palele oikeastaan koskaan.*

Atto juoksi edeltä kaivolle. Emma huusi perään, kielsi ja tunsi pelon häivähdyksen rinnassaan. Vaikka Attoa olikin opetettu olemaan kurkkimatta liian lähelle. Emma avasi kannen ja vinssasi sangollisen vettä ylös. Atto piteli myrskylyhtyä valona. Tuuli lähes riipi sen pojan käsistä. Talvi oli tullut aikaisin tänä vuonna, ja tämä myrsky oli kestänyt jo monta päivää.

Emma muistutti itseään siitä, että pihan ympärillä olevan aidan kunto pitäisi tarkistaa huomenna, päivännäöllä. Isä oli



rakentanut sen hyvin, kuten kaiken muunkin aikanaan, mutta ikä alkoi painaa tolppia. Hän tarvitsi aitaa. Se piti pedot poissa piha-piiristä. Talosta itään oli vain metsää, niin pitkälle, ettei hän oikein osannut kuvitellakaan missä se mahdollisesti loppuisi.

Aton ääni miltei katosi tuuleen: ”Äiti, tuollon joku.” Poika osoitti kädellään portille.

Emma kääntyi ja hahmotti pimeyden keskellä suuren hevosen ratsastajineen. Pelko hiipi sisälle. Tällä säällä ei kukaan matkustanut hyvissä aikeissa.

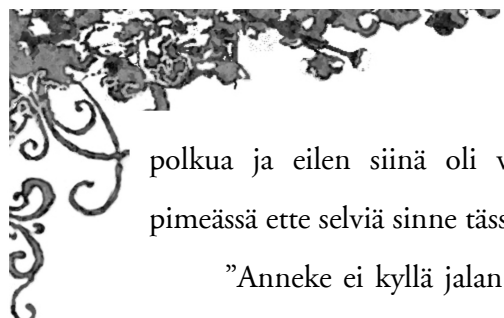
”Pysy siinä, älä liiku mihinkään”, hän komensi Attoa.

Hevonen pysähtyi, ja Emma tajusi sen selässä olevan kaksi ratsastajaa. Toinen laskeutui alas, pitkä hahmo paksuun palttooseen kääriytyneenä, toinen jäi selkään nuokkumaan kuin hengettömänä kasana. Hahmo asteli lähemmäs. Emma otti Atolta myrskylyhdyn ja nosti sitä vähän saadakseen valoa tulijan kasvoille.

”Iltaa”, sanoi ääni, joka oli pehmeämpi kuin Emma oli odottanut, ”onko tästä vielä pitkä matka kylään?”

Emma henkäisi. Puolisia. Ihmisnaiset eivät olleet noin pitkiä, saati kantaneet miekkaa kupeellaan. Sotilaita vieläpä. Emma oli kuullut huhuja idässä olevista taistoista, kesästä saakka jatkuneista.

”Kolme varttia jalan, tavan aikaan. Mutta se on miltei



polkua ja eilen siinä oli vielä kaatuneita puita. Hevosella ja pimeässä ette selviä sinne tässä myrskyssä.”

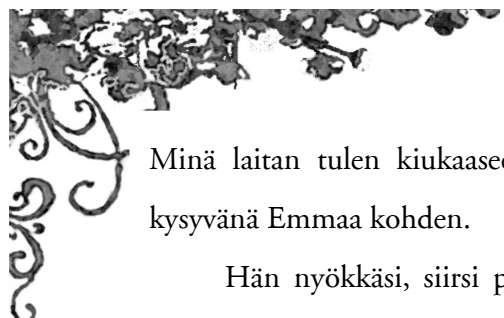
”Anneke ei kyllä jalan kykene...” Nainen vilkaisi kumppaninsa suuntaan ja näytti miettivän hetken. ”Anteeksi jos tungettelen, mutta... olisiko sinulla jotain tuulensuojaa yöksi, ja ehkä lämmintä vettä?”

Emma tiesi, ettei sotilaille kannattaisi sanoa ei. Hän vinkkasi naisen mukaansa. Tämä nosti mytyn hevosen selästä syliinsä helposti kuin lapsen ja seurasi Emmen ja Aton jalanjäljissä saunarakennukselle. Nainen laski Annekeksi kutsutun ylälauteelle, ja Emma sytytti toisenkin lyhdyn valoksi. Naisten vaatteet olivat verisiä ja Anneke hengitti raskaasti. Kun toinen riisui tätä vaatteistaan, kyljestä paljastui suuri ruhje ja säärestä ilkeä murtuma. Emma ei voinut olla kummastelematta, kuinka kukaan oli pysynyt hevosen selässä tuossa kunnossa.

Hän käski Aton istua pukuhuoneen penkille odottamaan ja kävi pyytämättä talosta sisältä sidetarpeita. Kauhtuneita lakanoita riitti, ehjistä ennemminkin alkoi olla pula.

Nainen satoi Anneken haavat. Tämä mumisi hiljaa kieltä, jota Emma ei ymmärtänyt. ”Minä jään tähän. Liian kylmä. Antaisit minun jo olla.”

”Lopeta tuo! Hyvin sinä selviät, olet selvinnyt pahemmistakin.



Minä laitan tulen kiukaaseen, voinko laittaa?” Nainen kääntyi kysyvänä Emmaa kohden.

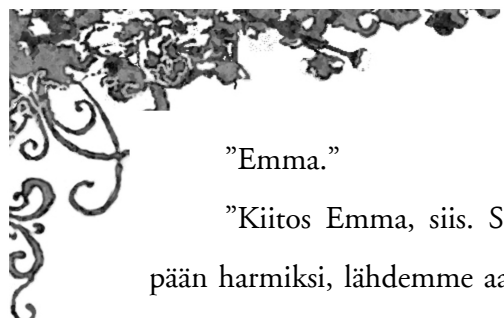
Hän nyökkäsi, siirsi puukorista muutaman klapin kiukaaseen ja oli juuri kaivamassa tulentekovälineitä mekkonsa taskusta, kun nainen raotti ikkunan edessä riippuvan lyhdyn lasia. Sormet koskettivat liekkiä, nainen otti sen sormenpäissään mukaansa kuin sytykkeessä, kumartui kiukaan ääreen ja puhalsi liekin kädestään tulipesään.

Emman helmassa roikkuva Atto oli seurannut tilannetta silmät ymmyrkäisinä ja henkäisi: ”Vau! Mistä rouva on tuon oppinut?”

Vaikka kasvoilla kuului huoli ja väsymys, suupielessä käväisi hymynkare. ”Olen osannut ihan pienestä. Mutta älä sinä koeta, poltat itsesi.”

Nainen ojentautui koko pituuteensa ja kysyi, saisiko hevosen jonnekin suojan alle. Emma vastasi, että piharakennukseen mahtuisi, jos eläin suostuisi jakamaan sijansa aasin, lehmän ja vuohen seurana. Nainen vei hevoseensa suojaan ja palasi tavaroidensa kanssa, laski satulan, nahkaisen säkin, jousen ja viinin pukuhuoneen nurkkaan.

”En ole edes kiittänyt”, nainen totesi. ”Mikä sinun nimesi on?”



”Emma.”

”Kiitos Emma, siis. Sano miehellesi, ettemme ole pidempään harmiksi, lähdemme aamulla, kunhan Anneke saa nukuttua kipuaan pois.”

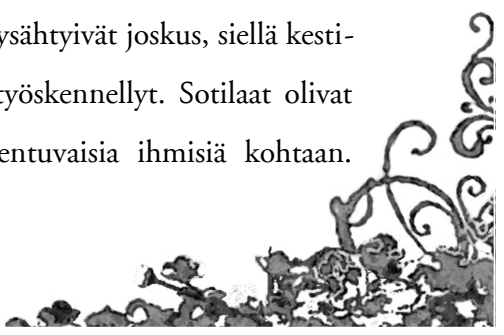
”Ei täällä miestä ole.”

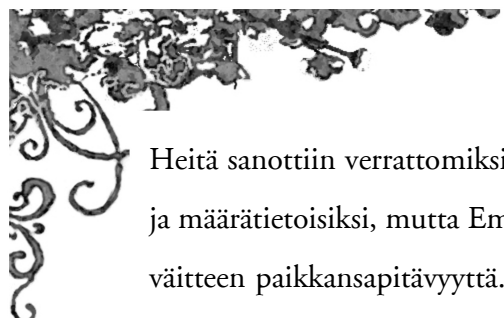
”Ah, anteeksi.”

”Ei tuota kannata anteeksi pyytää. Atto riittää tähän taloon mieheksi”, Emma sanoi ja pörrötti poikansa hiuksia.

*Ne tietävät meidän olevan elossa. Mutta meitä ei etsitä, ei vielä. Senkin aika tulee. Minun pitäisi palata takaisin etulinjaan pitämään yllä illuusiota rauhasta. Parhaille ei ole rauhaa. Vielä kymmenen vuotta, ensi keväästä alkaen tasan kymmenen vuotta. Jos olen hengissä.*

Emma nukkui huonosti, pyöri sängyssään ja vaivasi mieltään saunarakennuksessa olevilla sotilailla. Idästä ne olivat tulleet, sieltä oli tullut kylmäkin ja huonot uutiset. Muuten puolisia ei täällä juuri näkynyt. Eivät ne, joiden suonissa oli osa jumalten verta, rahvaan seurassa viihtyneet. Kylässä pysähtyivät joskus, siellä kesti-kievarissa, jossa Emma oli ajoittain työskennellyt. Sotilaat olivat itsevarmoja ja äänekkäitä, vähän alentuvaaisia ihmisiä kohtaan.





Heitä sanottiin verrattomiksi sänkykumppaneiksi, väsymättömiksi ja määrätietoisiksi, mutta Emma ei ollut vielä päässyt tarkistamaan väitteen paikkansapitävyyttä. Ehkä olisi pitänyt, lämpöä ja silkkaa halua alkoi olla ikävä.

Hän heräsi auringon noustessa ja liukasteli saunalle. Lunta ei juuri ollut, mutta jäätä riitti, vaikka talvipäivänseisaukseen oli aikaa vielä kuunkierron verran.

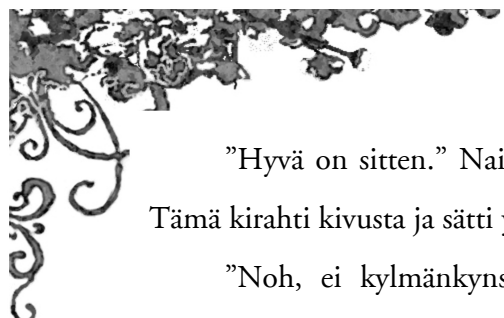
Nainen seiso i saunassa puolipukeisena ja paljain jaloin, vaikka harvasti laudoitettu lattia hohkasi kylmyyttä, ja puhdisti kumppaninsa ruhjeita. Emman kuullessaan nainen kääntyi ja ilmeisesti tuns i tarpeelliseksi selittää kostean palmikkonsa ja pukeutumattoman ulkoasunsa: ”Peseydyin, kun oli tilaisuus.”

Emma nyökkäsi ja teki yhtäkkiä päätöksen. ”Tulkaa taloon, mukavampi siellä on olla.”

”Kiitos, mutta minä en venytä vieraanvaraisuuttasi enempää. Me lähdemme kunhan saan vaatteet päälleni ja Anneken heräteltyä kunnolla.”

”Ette te tuonne voi lähteä! Polku on jäässä, hyvä jos siitä pääsee aasin kanssa. Eikä hää... tuota Anneke kyllä kävellä voi. Tulkaa nyt sisään.”

Nainen katseli häntä ilmeettömänä ja Emma katui jo sanojaan. Kuka hän oli antamaan käskyjä puolisisille?



”Hyvä on sitten.” Nainen nosti Anneken lauteelta syliinsä. Tämä kirahti kivusta ja sätti ystäväänsä liudalla kirosanoja.

”Noh, ei kylmäkynsi ainakaan suutasi siivonnut. Jatka vielä niin tipautan sinut tähän.”

Tuvassa leijui puuron tuoksu ja Emma huomasi naisen kasvojen värähtävän. Tämä keräsi itsensä, seurasi Emmaa takakamariin ja asetti Anneken sängylle.

Emma ojensi kulhollisen puuroa ja sanoi: ”Paremmiin toipuu jos saa jotain syödäkseen. Tule sitten syömään itsekin.”

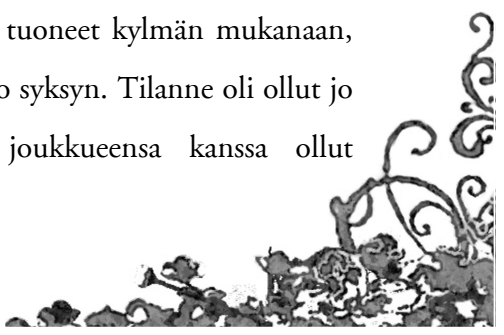
Kun nainen viimein istui pöydän ääreen, Emma huomasi kuinka tämä käytti kaiken itsekurinsa, jottei olisi ahminut eteensä asetettua puurokulhollista kuin villipeto.

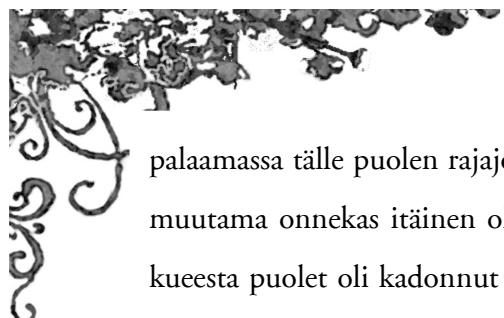
”Onko sinulla nimeä?” Emma uskaltautui kysymään.

Nainen havahtui, nielaisi ja sanoi: ”Enkö minä..? En kai sitten, olen minäkin ajattelematon. Naarni, se on nimeni.”

”Kuinka te tänne päädyitte?”

”Ah, olet varmaan kuullut, että itärajalalla soditaan”, Naarni aloitti ja kertoi, että idän kansat olivat liittolaisineen päässeet turhan pitkälle rajavyöhykkeelle. Olivat tuoneet kylmän mukanaan, siksi säätkin olivat olleet kehoja koko syksyn. Tilanne oli ollut jo rauhoittumaan päin ja hän oli joukkueensa kanssa ollut





palaamassa tälle puolen rajajokea — se oli leveä kuin järvi — kun muutama onnekas itäinen oli saanut sillan romahdutettua. Joukkueesta puolet oli kadonnut joen syövereihin, loput olivat jääneet toiselle puolen. Naarnia ja Annekea lukuun ottamatta.

”Meitä kaksi, Annekella hevonen joka eli viimeisiä hetkiään, vastassa kolmenkymmentä endoria...”

”Endoria?”

”Niin, vähän kuten minä, mutta siinä missä minä olen tulta, endorit ovat jäätä. Ikävää väkeä.”

”Sinähän olet puolinen, etkö?”


Naarni söi vielä lusikallisen ja vastasi: ”Knameira, mieluumin.”

”Knameira?”

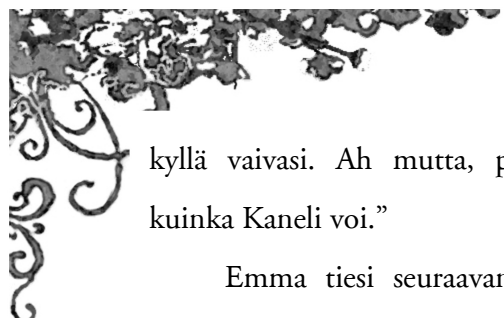
”Niin, *puolinen* on ihmisten sana. Minä olen kyllä ihan kokonainen, kaksi kättä ja jalkaa, pääkin vielä harteilla. Mutta mihin minä jäin..? Niin, kun Anneke sai iskun, tiesin, että meidän pitäisi paeta tai jäisimme siihen molemmat. Ei yksi murtunut jalka vielä ole suuri ongelma, mutta kylmänkynnen iskusta toipumiseen menee aikaa. Kuunkierto, ehkä kaksikin.”

Hiljaisuuden jälkeen Emma ehdotti: ”Voitte te tähän jäädä joksikin aikaa. Kamarissa on tilaa.”

Naarni nyökkäsi mietteläänä. ”Niin, ehkä sitten... korvaan







kyllä vaivasi. Ah mutta, pitäisi varmaan käydä tarkistamassa kuinka Kaneli voi.”

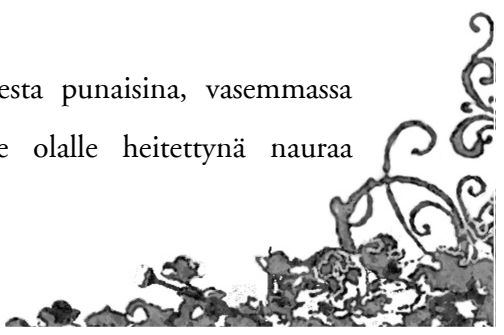
Emma tiesi seuraavan kysymyksen loistavan kasvoiltaan. Se Naarnin naurahtamaan. ”Eikö olekin uskottava nimi uljaalle sotaratsulle?”

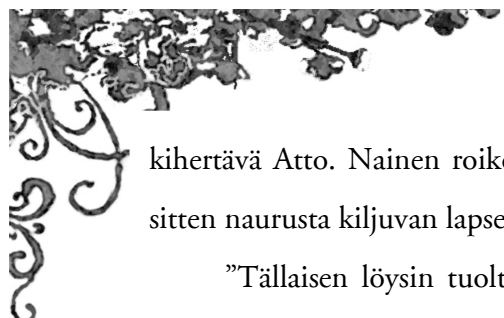
Nainen avasi oven päästäten viiman sisään ja katosi tallina toimivan piharakennuksen suuntaan.

Naarni. Nimi kuin vesi, joka valui puiden runkojen uurteissa keväisessä metsässä. Nainen, jollaisia ei kylässä ollut. Emma ei ollut koskaan halunnut ketään turhanaikaista pyörimään jalkoihinsa, mutta Naarnin kaltaisen hän olisi voinut ottaa. Kiehtovan ja pelottoman. Sellaisen, joka sai uteliaisuuden kirvelemään huulilla. Palasen elämästä, joka ulottui kylän ja hänen haaveidensa ulkopuolelle.

Hän huokaisi ja herätti poikansa, käski tämän aamupuurolle ja sitten ruokkimaan eläimet. Siinä Atosta oli jo iso apu, pian monessa muussakin asiassa. Poika täyttäisi kuusi aivan pian, pimeimmän talven aikaan.

Naarni astui tupaan posket pakkasesta punaisina, vasemmassa kädessään tavarasäkkinsä ja toiselle olalle heitettyinä nauraa





kihertävä Atto. Nainen roikotti poikaa hetken ylösalaisin ja laski sitten naurusta kiljuvan lapsen pehmeästi lattialle.

”Tällaisen löysin tuolta pahanteosta. Kovasti väitti eläimiä ruokkivansa, joten uhkasin kysyä äidiltä.”

”Ruokitko?” Emma kysyi hymyillen.

”Tietysti. Saako nyt mennä leikkimään?”

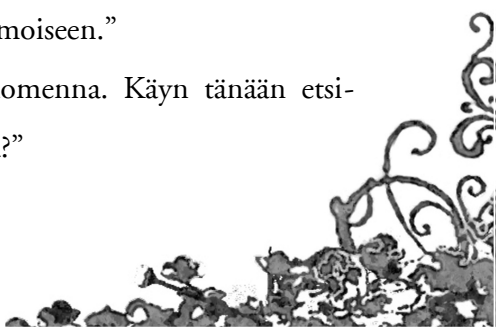
Atto juoksi tuvan perälle. Leikinlasku oli antanut Emmalle aikaa tarkastella vierastaan päivänvalossa. Naarni oli pitkä ja voimakasrakenteinen, niin kuin puoliset — anteeksi, knameirat — aina. Punertava tukka oli vedetty letille niskaan ja kasvot olivat ahavoituneet. Emma epäili naisen olevan vanhempi kuin miltä näytti, hänen kuulemansa mukaan knameirat elivät kauan, puoli-toista kertaa ihmisiän.

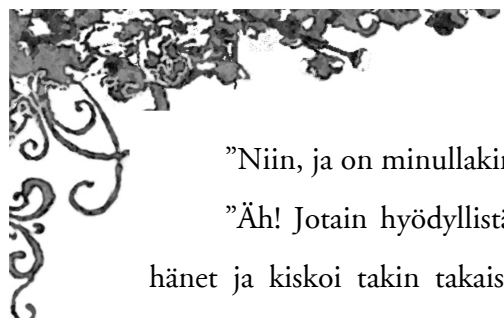
Naarni nosti katseensa ylös kuullessaan tuulen ujeltavan talon rakenteissa.

”Kattosi on melko heikossa kunnossa. Ei kestä pitkään tällaisia myrskyjä.”

”Tiedän”, Emma huokaisi, ”pitäisi maksaa jollekulle, että tulisi laittamaan. Ei minulla ollut varaa kesällä ja näillä kelein kukaan ei ole niin hullu, että ryhtyisi moiseen.”

”Minä voisin kiivetä sinne huomenna. Käyn tänään etsimässä paanut ja työkalut, kylästä ehkä?”





”Niin, ja on minullakin jotain, mutta ei sinun —”

”Äh! Jotain hyödyllistä tässä on tehtävä”, Naarni keskeytti hänet ja kiskoi takin takaisin päälleen. ”Tietä ylös siis? Kolme varttia jalan?”

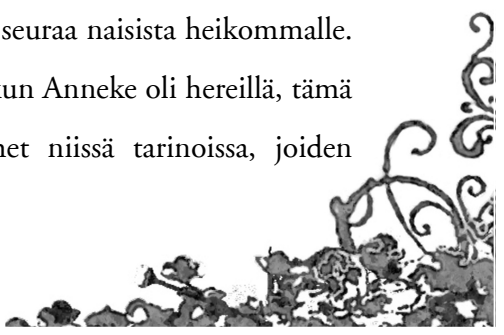
”Joo, mutta sieltä on vaikea päästä tällä säällä —”

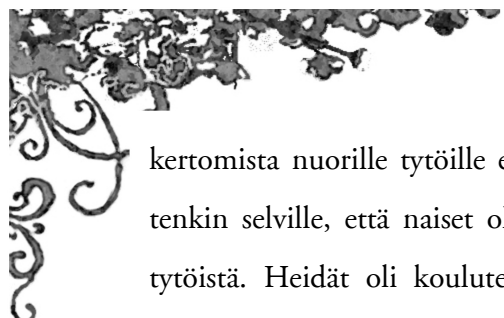
”Jos en selviä, niin hukkaan ovat menneet vuodet sotaväessä. Mutta jos sen verran viitsisit, että vilkaisisit välillä onko Anneke hengissä”, Naarni jatkoi pehmeämmin. ”Äläkä ota itseesi sen kielenkäytöstä, se ei aina ole lasten kuunneltavaa.”

Knameira katosi taas ovesta ulos ja jätti Emman seisomaan hämmentyneenä tuvan keskelle. Lopulta hän naurahti itselleen. Saisivatpahan kylässä puheenaiheita, tervaa etsivästä puolisesta.

Naarni palasi puolenpäivän jälkeen työkalujen kanssa ja kiipesi seuraavana päivänä uhkaustensa mukaisesti katolle. Emma katseli sitä sydän kylmänä sivusta. Katolla oli jäätä ja tuulenpuuskat olisivat pelottaneet kenet tahansa järkevemmän pois. Hän sai käyttää kaiken arvovaltansa kieltääkseen Attoa kiipeämästä perään, ja siltikin poika pyöri ulkona koko päivän katolle tuijottaen.

Emma itse syötti soppaa ja piti seuraa naisista heikommalle. Varoitus oli ollut aiheellinen: silloin kun Anneke oli hereillä, tämä tosiaan oli suustaan kuin merimiehet niissä tarinoissa, joiden



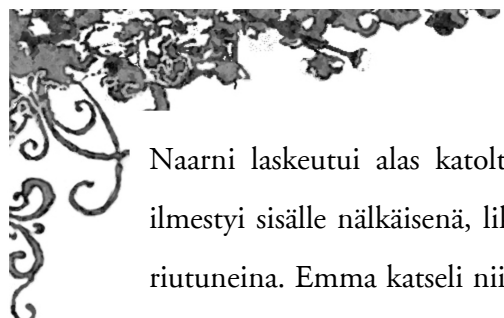


kertomista nuorille tytöille ei pidetty soveliaana. Sai Emma kuitenkin selville, että naiset olivat tunteneet toisensa aivan pikkutyöistä. Heidät oli koulutettu sotilaisiksi, niin kuin vahvimmat koulutettiin. Molemmat olivat kiertäneet maita seitsemäntoista-kesäisistä.

”Kohta kaksikymmentä vuotta”, Anneke hymähti. ”Kaksi kolmannelta palvelusajasta. Mutta on mulla ollut kyllä saakelin kivaakin, sotilaille riittää aina seuraa. Naarni nyt on sellainen pässi, että tuhlaa aikaansa haaveillen jostain muusta. Mutta eivät ne sitä vielä pois päästä, liian hyvä jousimies, paras ehkäpä. Ja kenen kanssa mä sitten nukkuisin?”

Emma arvioi tummasilmäistä knameiraa varovaisesti. Taisitelivat yhdessä, matkustivat yhdessä, nukkuivat yhdessä, mitä muuta?

*Tiedän nähneeni tuon naisen vuosia sitten, kylän kapakassa asiakkaiden käskyttävänä. Oli vielä aivan tytönheitukka, hyvä jos aikuinen, kovin sievä mutta laiha kuin kesäheinä. Tuoksui jo silloin valolle ja halulle. Kaikki me olimme nuorempia, varmempia tulevaisuuden olemassaolosta. Enkä minä vielä nähnyt painajaisia jäisestä virrasta.*



Naarni laskeutui alas katolta vasta kun ilta oli jo pimennyt ja ilmestyi sisälle nälkäisenä, likaisena ja märät vaatteet tervaan tahriutuneina. Emma katseli niitä huolestuneena ja sai Naarnilta vastineeksi välinpitämättömän hymähdyksen: ”Ainahan noita voi pestä. On minulla toinen vaatekerta.”

Emma tuhahti. Likaista ja kulunutta ehkä, mutta noin hyviin kankaisiin ei ihmisistä ollut varaa kuin rikkaimmilla.

”Jos laittaisi saunan tulille. Sinut saattaisi tunnistaa tuon likakerroksen alta kunhan peseydyt. Mutta syödään ensin.”

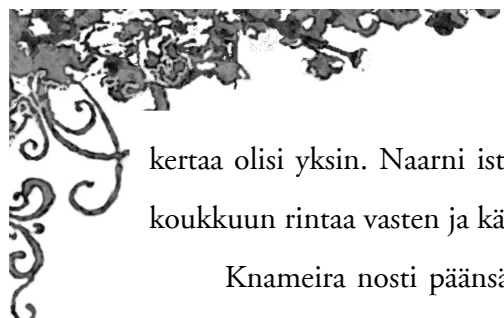
”Minä käyn sytyttämässä sen saunan”, Naarni sanoi ja oli jo ulkona Atto kintereillään.

Emma pyöritti päätään. Levoton kuin liekki. Eikä lapsi ollut sen parempi. Kaksi rauhatonta.

Hän komensi Aton peseytymään, kuivasi pojan ja peitteli tämän yöpuulle. Ne muutamat illat hämärän saunan lämpimässä olivat Emmalle ainoita hetkiä viikosta, joina hän saattoi nauttia yksinoloista. Hänellä oli tapana painaa selkensä seinää vasten vaikka siitä tarttuikin pihkaa ihoon, heittää niin paljon löylyä että hengittäminen kirveli ja kadota ajatuksineen jonnekin kauas.

Vasta palattuaan takaisin saunalle hän tajusi, ettei tällä





kertaa olisi yksin. Naarni istui ylälauteella, pitkät jalat vedettyinä koukkuun rintaa vasten ja kädet polvien ympärillä.

Knameira nosti päänsä yllättyneenä: ”Minä luulin että sinä jo —?”

”En. Ei lapsen kanssa voi kunnolla saunoa. Mutta voin minä tulla myöhemminkin.”

”Ei, jää vain.”

Emma värähti tuntiessaan Naarnin katseen vartalollaan. Se muistutti tummista pehmeistä hetkistä, joina häntä oli katsottu haluten. Mutta sitten knameira jo painoikin leukansa takaisin polviaan vasten ja Emma ajatteli kuvitelleensa kaiken. Hän kiipesi lauteelle, heitti löylyä kauhallisen, toisenkin ja sanoi lopulta: ”Jos on liikaa niin sano vain.”


”Heh, minä en kuumaa pelkää. Tämähän on vasta harjoittelua.”

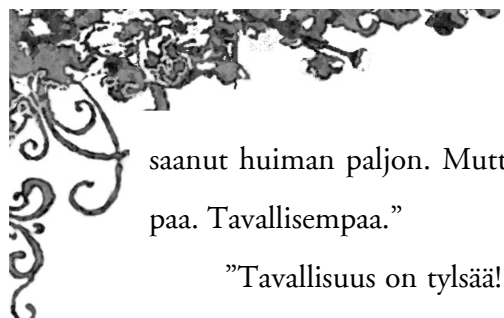
”Miten sinä muuten luot liekin?” Emma uteli. ”Mistä se syntyy?”

”En minä osaa tehdä tulta tyhjästä”, Naarni vastasi. ”Osaan tehdä tulelle vaikka mitä, mutta tarvitsen kipinän alkuun. Jumalat tekevät tulen tyhjästä, mutta minä olen äitini puolelta ihminen.”

”Kumpaa sinä tunnet enemmän olevasi?”

Naarni oli pitkään hiljaa. ”En kumpaakaan. Minä olen





saanut huiman paljon. Mutta ehkä ihmisenä elämä olisi helpompaa. Tavallisempaa.”


”Tavallisuus on tylsää! Minä olen jumissa täällä rapistuvassa talossa, lapsen kanssa ja kylän puheenaiheena ja vanhanapiikana. Voi kuinka mielelläni olisin jotain... kummaa!”

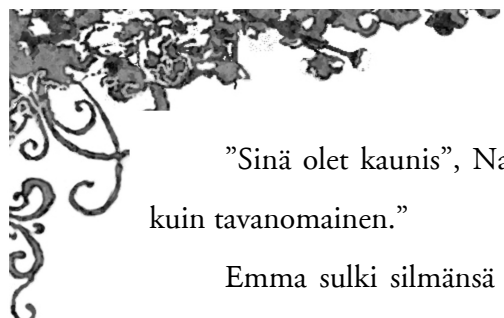
”Eikös tuo ole jo melko kummaa näillä seuduin? Et sinä ihan tavanomainenkaan ole.”

”Niin kai sitten”, Emma sanoi hieman pettyneenä. ”Se on väärää kummallisuutta. Täällä alkaa muuten olla melko kuuma.”

Naarni laskeutui lauteelta, raotti ovea päästääkseen ilmaa sisään ja jäi seisomaan Emmen eteen. Hymy sai silmät viiruiksi. ”Ei siinä mitään väärää ole.”

Naarni nojautui lähemmäs, painoi kätensä hänen olkapäälle ja liu'utti sen alas selkää pitkin. Toisen kätensä nainen vei Emmen polvien alle ja veti hänet sitten yhdellä helpolla liikkeellä itseään vasten. Kosketus oli kuuma, miltei polttava. Emma tajusi ettei voinut liikkua otteesta mihinkään, ja huomasi ettei halunnutkaan. Naarni suuteli häntä, suolan maku sekoittui puuntuoksuun. Sitten knameira kosketti huulillaan hänen kaulaansa, puri kevyesti olkapäästä ja siirtyi alemmas, rinnoille, jotka olivat vähän raskaammat kuin Emma olisi toivonut.





”Sinä olet kaunis”, Naarni kuiskasi, ”upea. Kaikkea muuta kuin tavanomainen.”

Emma sulki silmänsä ja antoi Naarnin painaa hänet selälleen lauteelle. Naarni vei ensin polvensa ja sitten kätensä hänen reisiensä väliin ja Emma joutui toteamaan, ettei ollut koskaan tuntenut mitään samanlaista. Ei ainakaan kenenkään kanssa. Onneksi ympärillä oli vain metsää, talo pihan toisella puolen, kukaan ei kuullut kuinka hän huusi, ei nähnyt kuinka hän painoi kyntensä päällään olevan Naarnin kylkiin.

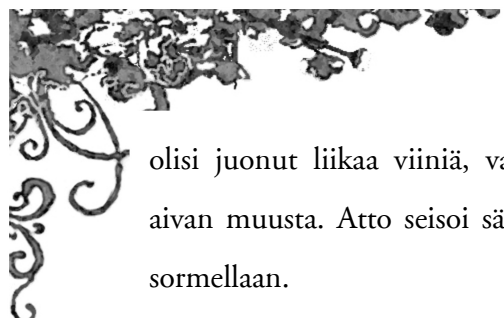
Kun hän palasi takaisin tähän maailmaan, naiset kasvot olivat vain vaaksan päässä hänen omistaan ja tämä tarkkaili häntä levollisena. ”Jatketaanko?”

Emma sai hädin tuskin nyökättyä, muttei katunut myöntymistään hetkeäkään. Nyt hän tiesi miten Naarni sai luotua liekin.

*Oli eräs kirkkaimman kesän aamuja, minä siellä mitä voisi kodiksi kutsua, ohimennen, muutaman hetken. Sinä aamuna kysyin yhdeltä vanhimmista. Kysyin, mitä olin upottamassa virran syvyyskiin. Ei se minun toivoni ollut, minun toivoni oli liian pieni, kuin henkäys puiden latvoissa. Vanhin pudisti päätään. Tietäisin kun olisi sen aika.*

Peiton alla oli kuuma ja kieli takertui kuivaan kitalakeen. Kuin





olisi juonut liikaa viiniä, vaikka Emma tiesikin humaltuneensa aivan muusta. Atto seiso i sängyn vieressä ja t ökki häntä pienellä sormellaan.

”Äiti, herää. Aamupala.”

Emma pakotti itsensä istumaan sängyn laidalle ja tajusi auringon olevan jo turhan korkealla. ”Joo rakas, odota ihan hetki. Anna minun herätä ensin, keitän sitten puuroa.”

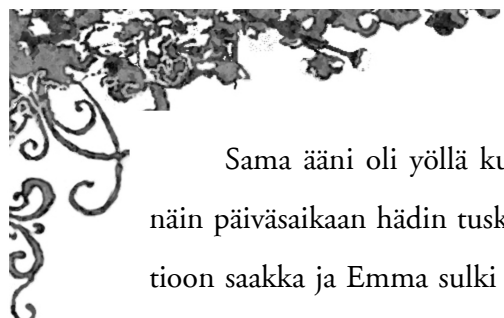
”Eikun se on jo valmis. Mä piirsin sulle kukan puolukkahillolla.”

Tämä kuulosti epäilyttävältä. Emma kurkisti tupaan, huomasi pöydällä kolme höyryävää kulhoa ja avatun hillopurkin. Hillon oli muuallakin kuin kukkakuviossa puuron pinnalla. Tahrana pöydällä ja Aton käsissä.

Naarni lusikoi omaa aamiaistaan ja hymyili anteeksipyytävästi. ”Minä siivoan kunhan olette syöneet.”

Emma hankasi silmiään ja yritti päästä tilanteen tasalle. ”Miten kauhean myöhään minä valvoin?”

Naarni ei vastannut, nosti vain Aton pesusoikon ääreen ja putsasi pojan kätet. ”Nyt on parempi. Istuhan aloillesi. Minä korjaan tuon katon loppuun tänään, siinä on vielä hommaa. Mutta ensin käyn haukuttavana, Anneke pitää saada hetkeksi ylös sängyn pohjalta.”



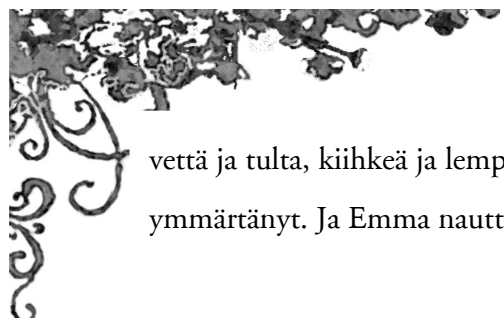
Sama ääni oli yöllä kuiskaillut Emmalle kaikkea, mitä hän näin päiväsaikaan hädin tuskin uskalsi ajatella. Sanat valuivat lantioon saakka ja Emma sulki hetkeksi silmänsä kootakseen itsensä. Nyt pitäisi ajatella päivän töitä, niitä riitti, yöt olivat asia erikseen.

Eikä hän aavistanut kuinka toisenlaisia ne olisivatkaan. Päivisin Naarni auttoi talon töissä, käveli kylään saakka kun jotain tarvittiin, korjasi katon lisäksi aidan ja portin saranat. Nosti Aton hevosensa selkään ja opetti poikaa ampumaan jousella, vaikka Emma jälkimmäistä vähän paheksuikin. Paheksui ja ihaili. Kesken verannan lakaisemisen hän saattoi pysähtyä seuraamaan, kuinka Naarni jännitti jousen ja seisoi värähtämättä paikoillaan sulkien kaiken epäolennaisen pois. Eikä koskaan ampunut ohi.

Sen vastapainoksi Naarni riiteli päivittäin Anneken kanssa, nauroi päälle ja kiskoi tämän vähitellen pois vaakatasosta murjottamasta. Anneke siirtyi murjottamaan tuvan seinustan penkille ja nosteli kulmiaan kun Naarni ohikulkiessaan hipaisi Emman olkapäätä. Hän miltei tunsi itsensä vieraaksi jota ei kaivattu, omassa kodissaan. Satunnaisesti Emma yllätti vakavan Naarnin tuijottamasta itäiselle taivaalle piirtyviä pilvilinnoja, ja muisti, ettei tämä voinut kestää kovin pitkään.

Mutta se kaikki unohtui öisin. Naarni oli kuin kuumaa





vettä ja tulta, kiihkeä ja lempeä, puhui Emmalle kieltä jota tämä ei ymmärtänyt. Ja Emma nautti jokaisen hetken poltteesta.

Talvipäivänseisaukseen mennessä Anneke oli takaisin jaloillaan. Huterasti, mutta kuitenkin. Emman hämmästelyyn tämä oli vain vastannut knameiroiden toipuvan nopeasti. Siihen selitykseen oli tyytyminen.

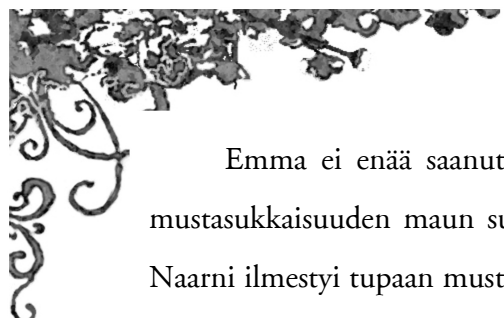
Vuoden pisimpänä iltana Emma kuuli sotilaiden kiistelevän keskenään. Se ei ollut sitä tavallista räiskyvää riitelyä, vaan matalaa, pitkälti väärällä kielellä käytyä. Äänensävy pysäytti hänet, hän jäi piiloon puolittain avonaisen oven taakse ja ymmärsi muutaman lauseen.

”Sä tiedät että ne tulee etsimään pian. Meidän on pakko mennä, mä alan olla kunnossa. Sä et voi jäädä tänne tuon *ihmisen* kanssa.”

”Voisin kun jäisin.”

”Voi perkele sä olet yksi typerys. Luulisi sun ymmärtävän, mitä palvelusajan rikkomisesta seuraa. Ne ei todellakaan jätä sua rauhaan vaikka kuinka olisit tärkeimpiä.” Anneke vaikenä hetkeksi ja jatkoi sitten maanittelevammin: ”Etkä sä jättäisi mua yksin.”

”Tuo on alhaista, Anneke! Tiedät varsin hyvin, että minä antaisin vasemman käteni jos...”



Emma ei enää saanut selvää lauseen lopusta, mutta tunsi mustasukkaisuuden maun suussaan paksuna kuin ruosteen. Kun Naarni ilmestyi tupaan mustanpuhuvana, Emma tiesi jo mitä olisi luvassa. Naarni kertoi että he lähtisivät seuraavana aamuna. Emma nieli kyynleensä Aton edessä, mutta itki puolen yötä Naarnin sylissä. Hän olisi halunnut takertua kiinni, olla tärkeämpi kuin kukaan muu. Naarni ei sanonut mitään, ei yrittänyt lohduttaa, piteli vain häntä polttavaa vartaloaan vasten ja antoi itkeä, kunnes hän oli liian väsynyt jatkaakseen.

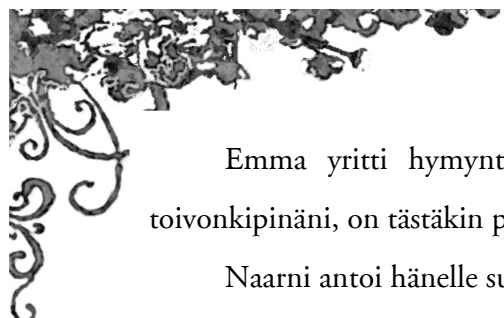
”Milloin sä tulet takaisin?” kysyi Atto ja kiskoi Naarnia lahkeesta.

Kaneli oli satuloitu, tavarat kasassa, Anneke kalpea mutta päättäväinen. Päivä oli viileä ja kuulas, juuri sellainen jollaisina talvipäivät halutaan muistaa. Yöllä satanut lumi oli keveää ja koskematonta.

”En minä tiedä, mutta kyllä minä tulen.”

”Opetatko mut sitten tekemään liekin?”

”Voidaanhan me aina yrittää”, Naarni vastasi, ja Emma nosti pojan syliinsä. ”Emma-kulta, kyllä minä vielä tulen takaisin. Kunhan tilanne rauhoittuu, kyllä se aikanaan. Etkä sinä täällä yksin ole.”



Emma yritti hymyntapaista. ”En, onhan minulla tämä toivonkipinäni, on tästäkin paljon iloa.”

Naarni antoi hänelle suukon poskelle, nousi hevosen selkään Anneken eteen ja käänsi orin polkua pitkin itään päin. Emma laski mutrusuisen pojan sylistään maahan, ja tämä juoksi piiloon pihan perälle. Mököttäköön nyt, omalla tavallaan Atto oli yhtä pettynyt kuin hänkin.

*Aurinko nousee idästä. Muuta hyvää sieltä ei nousekaan, pelkkää kylmää. Luulisi auringon pilkkaavan meitä, kertovan, että jossakin muualla asiat saattavat olla paremmin. Menkää länteen, sinne minäkin joka ilta. Lännessä on ihmisiä, jotka jaksavat uskoa, idässä vain se jäinen virta. Ei se ole minun toivoni, minun toivoni on liian pieni. Sinä tiedät aikanaan. Voi luoja.*

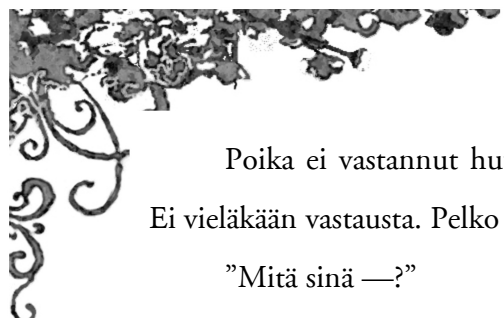
*Voi luoja.*

Emma kuuli kavioiden äänen jo ennen kuin ratsastajat olivat pihassa. Hän kiirehti verannalle ja näki Naarnin hyppäävän alas juuri pysähtyneen hevosen selästä, silmät kauhusta suurina.

”Mitä te —?”

”Missä Atto on?”

”Meni jonnekin mököttämään, miten niin? Atto!”



Poika ei vastannut huutoon. Emma kutsui tätä uudestaan. Ei vieläkään vastausta. Pelko alkoi tarttua häneenkin.

”Mitä sinä —?”

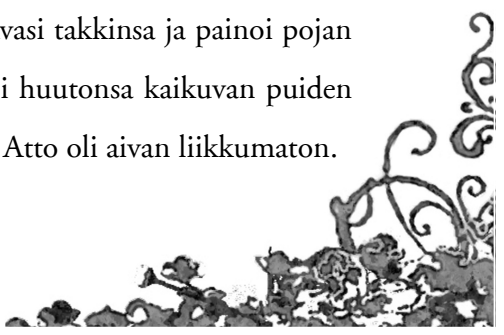
”Älä kysy! Missä täällä on joki? Puro, vettä, ihan mitä tahansa!”

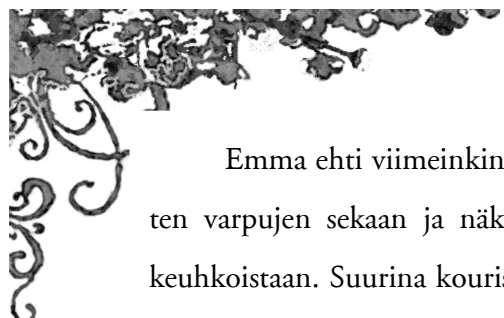
”Metsässä, ei kovin kaukana, se on ihan pieni virta. Tuohon suuntaan”, hän osoitti kädellään, ”mutta Atto ei saa...”

”Milloin lapset ovat käskyjä kuunnelleet?”

Naarni pinkaisi juoksuun, kiipesi helposti aidan yli ja katosi metsään. Emma seurasi perässä ja huomasi metsän puoleisen veräjän olevan auki. Kylmä tunkeutui syvälle hänen sisäänsä. Hän juoksi metsän läpi, kohmeisen sammalen ja juurten keskellä. Lähempänä jokea hän näki Naarnin reisiään myöten jäähileisessä vedessä. Tämä puristi liikkumatonta myttyä rintaansa vasten ja taisteli itseään pois virtaavasta vedestä. Pelko sumensi Emman ajatukset. Ei tätä, mitä vain muttei tätä! Ilman Attoa hänellä ei olisi mitään jäljellä.

Joen partaat olivat liukkaat ja kivet teräviä, mutta viimein nainen sai vedettyä itsensä ylös. Naarni otti muutaman askeleen ja horjahti, painui polvilleen maahan. Avasi takkinsa ja painoi pojan vähän lähemmäs itseään. Emma kuuli huutonsa kaikuvan puiden rungoista, säikyttävän linnut lentoon. Atto oli aivan liikkumaton.





Emma ehti viimeinkin vierelle, lyyhistyi polvilleen huurteisten varpujen sekaan ja näki yhtäkkiä Aton kakovan vettä pois keuhkoistaan. Suurina kouristuksina, kuin sama käsi olisi puristanut poikaa ja tämän kauhusta jähmettynyttä äitiä.

”Emma, mennään pois täältä”, Naarni sanoi, ”meidän pitää mennä sisälle lämpimään. Emma, nouse ylös!”

”Anna Atto minulle!”

”En, minä olen paljon lämpimämpi ja sinä pysyt hädin tuskin omilla jaloillasi.”

Emman oli pakko seurata käskijää metsän läpi kuin sumussa. Hän kompastui lumen alla olevaan juurakkoon, tunsi Naarnin tarttuvan olkavarren alta ja kiskovan pystyyn. Naarni lähes veti hänet perässään pihalle ja siitä sisään tupaan.

Anneke sytytti takan, puhalsi liekin kädeltään sytykkeisiin, jotka leimahtivat tuleen hetkessä. Sitten nainen vei Emman tulisijan eteen ja painoi istumaan lattialle. Naarni riisui Aton märät vaatteet, kietoi tämän huopaan ja asetti pojan Emman syliin. Hän vuoroin itki ja vuoroin torui uneliasta pörröpäätä.

Naarni vaihtoi omatkin vaatteensa kuiviin, kyykistyi Emman taakse ja painoi leukansa hänen olkapäätään vasten.

”Kuinka sinä tiesit?” Emma kuiskasi.

”On unia, joita kannattaa uskoa.”



”Olisit vielä hetken.”

”Jos minä pari päivää.”

Anneke istui penkille ja kiskoi saappaat pois jaloistaan. ”Voi perse. Kaksi perkeleen päivää, sitten saa riittää tuo pihkaantuneen leikkiminen!”

Naarni kohtasi kipunoivan katseen tyyneästi. ”Kyllä sinä sen kestät. Ja ennen kuin lähdemme, pesen suusi saippualla.”

*Minun toivoni on kuin henkäys puiden latvuksissa, se, joka painuu maahan ja sytyttää kytevän hiilloksen. Minun toivoni on metsän toisella puolen, hentoinen kuin ajatus, ja tiedän sen riittävän niin kauan kuin aamuisin herään lämpimänä. Silloin tiedän sen olevan vielä olemassa.*





# Raapaleita

Karoliina Kaajärvi

## Hetki lyö



eillä piti olla ikuisuus, mutta meillä on vain tunti. Yksi tunti yhä uudestaan. Yksi tunti aikaa elää ja rakastaa. Voisin vihata sinua, laittaa sinut kärsimään tekosi vuoksi, mutta kellon tikitys muistuttaa minua aikaamme katoavaisuudesta. Haluanko tosiaan uhrata yhden kallisarvoisen tunnin aikaamme? Yksi katse silmiisi saa minut aina antamaan anteeksi ja painautumaan kehoasi vasten. Kellot eivät koskaan seisahdu ja jään aina yksin vuoteeseen, joka tuoksuu sinulta. Olisin tietysti voinut etsiä sinut lähtösi jälkeen, mutta jos todella rakastaa jotakuta täytyy osata päästää irti. Onneksi unohdit hiusharjasi, johon oli jäänyt hiuksiasi. Se riitti DNA:n saamiseksi. Valitettavasti kloonit kestävät vain tunnin verran ennen hajoamistaan.



## Lilja



öysin uuden valokuvan Liljasta. Kuvassa hän seisoo Kauppatorilla ja hymyilee. Liljan takana näkyy Stora Enson pääkonttorin tieltä purettu Norrménin talo, joten kuva on otettu todennäköisesti 1950-luvulla. En tiedä, kuka kuvan on ottanut. Tuskin kuitenkaan sama henkilö, jotta otti Liljasta kuvan Tuomiokirkon luona vuonna 1929. Lilja ei ole vanhentunut päivääkään. Hän ei ole vanhentunut myöskään vuonna 2011 otetussa kuvassa, jossa hän poseeraa Musiikkitalon edessä. En tiedä, kuka Lilja on. Tiedän vain, että rakastan häntä, olen rakastanut häntä siitä lähtien kun näin ensimmäisen kuvan hänestä. Sen vuoksi vaellan pitkin Helsingin katuja kameran kanssa. Ehkä jonain päivänä saan itse ottaa kuvan rakkaasta Liljastani.

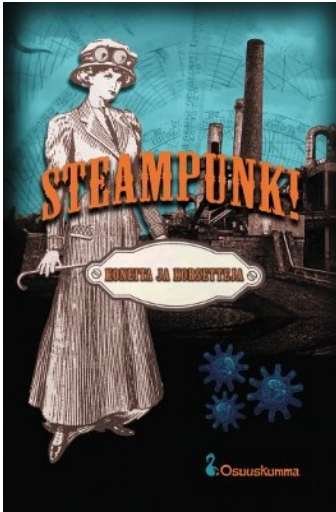


## Herääminen



uistossa kulki päivittäin satoja ihmisiä, mutta me näimme vain toisemme. Aukio välillämme ei ollut suuri, silti sen ylittäminen oli mahdotonta. Tiesin, että olit runoilija, sillä aina välillä joku pysähtyi luoksesi siteeraamaan runojasi. Ne sytyttivät sydämeni roihuun ja janosin kuulla sinun lausuvan niitä omalla äänelläsi. Näin silmissäsi pohjattoman kaipauksen luokseni, mutta olimme mykkiä vankeja. Aika kului piinaavan hitaasti. Vuodenajat ja vuodet seurasivat toisiaan ajaen meidät lohduttomaan epätoivoon. Eräänä yönä taivaalla loistivat punaiset revontulet ja meitä piinannut lumous särkyi. Olimme vapaita! Kävelimme toistemme luokse arkoina, kohtasimme aukion keskellä. Laitoit viittasi harteilleni, jotta en palelisi. Kävelimme pois. Aamulla ihmiset löytäisivät vain tyhjät jalustamme.

# Kiinnostuitko kummallisesta kirjallisuudesta?



## Steampunk! - Koneita ja korsetteja

Jos olet kaivannut kertomuksia, joissa on ripaus vanhan ajan henkeä — seikkailuja, koneihmisiä, lännenromantiikkaa ja keksintöjä, jotka olisivat voineet olla todellisuutta — tätä Osuuskumman antologiaa ei kannata ohittaa. Ja mikäli höyrypunk on jo tuttu käsite, sitä suuremmalla syyllä Steampunk! — Koneita ja korsetteja on pakkohankinta!

<http://osuuskumma.fi/julkaisut/steampunk-koneita-ja-korsetteja>

## Kumman rakas

Kun spekulatiivisen fiktion kirjoittajille annetaan aiheeksi ”erilainen rakkaus”, realismin raja-aitojen yli harpotaan suurin askelin. Erilaisuus kiehtoo, viekoittelee, viettelee. Lukijalle tarjotaan diplomaattisia selkkauksia kaukaisessa galaksissa, heikumallisella tavalla siirtyviä supervoimia, keijuromanseja ja lotisevaa lempeä, josta ei lonkerointa puutu.

<http://osuuskumma.fi/julkaisut/kumman-rakas>

